

BİLMECE / BULMACA / TEKERLEME

“
**YATILI
OKUL**

**İLK
ORUÇ**
”

**BİLGİYASAR TV VE TELEFONUN
Aşırı Kullanımı ve Etkileri**

**MUNKER WHITE
GÖSTERİSİ**

**BİR KELİMEDE
OSMANLICA SÖZCÜKLER**

**DÜNYADAN
ATASÖZLERİ**

4

BİLGİSAYAR, TV VE TELEFONUN AŞIRI KULLANIMININ ETKİLERİ

Günümüzde gelişen teknoloji ve pandemi sürecinin etkisiyle insanların ekran karşısında geçirdiği sürelerde belirgin artışlar meydana geldi.

6

MÜDÜR BEYLE RÖPORTAJ

8

MUNKER WHITE İLLÜZYONU

Topların her yeri aslında aynı renk fakat biz topları farklı renkte görüyoruz.

10

BİR KELİMEDE OSMANLICA SÖZCÜKLER

14

OYUNCAKLARA DOĞRU YOLCULUK

Merhaba, ben Ayşe.
Size yaşadığım en unutamadığım
bir anımdan bahsedeceğim.

16

ÇANAKKALE GEZİSİ

Bizlerin şimdi sıcacık sevgi dolu
güzel evlerimizde bu kadar rahat
uyuyabilmemiz için canlarını
ortaya koyan şehitlerimizi
rahmet ve minnetle anıyoruz...

21 BİR DAHA DÖNEMEYİZ

Tekrardan merhaba! Vane ben
(anlatıcı). Önceki bölümde nerde
kalmıştık... Tamam, hatırladım!
Sirani ve Milka, Anka'nın yolladığı
mektubu bulmuşlardı.

30 EVET PENCERESİ

Günümüzde "hayır" demenin önemi sosyal
medyada, kişisel gelişim kitaplarında sıkça
vurgulanıyor. "Hayır" diyebilmek kişisel
alanımızı korumamızı sağlıyor fakat bunu
çoğu zaman başaramayabiliyoruz.

GENÇ KALEMLER

Editor: İbrahim ÇELİK - Emrah TURGUT

Yayın Kurulu: İbrahim ÇELİK - Kadir UZUN- Melek YILMAZ

Emrah TURGUT-Mustafa SOMUNCU-Ahu Sanem DOĞAN NAR

Dizgi: Arıkan KÖSE - Tamer BOZDEMİR

Yazarlar: Öğretmenler - Öğrenciler

Yazı İşleri Sorumlusu: İbrahim ÇELİK

Grafik-Tasarım: Tamer BOZDEMİR - Arıkan KÖSE

Tel: + 090 850 420 19 59

Email: ajans@suleymaniye.k12.tr

Web: www.suleymaniye.k12.tr

Ön Söz: Türkçe Zümresi

Türler: Deneme, Şiir, Luğat, Hikaye, Masal

Karikatür, Tekerleme, Fabl, Gezi Yazısı, Mektup, Bilim,

Bulmaca, Fıkra, Anı...

© Katkılarından dolayı bütün öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

EDİTÖRDEN

Değerli Genç Kalemler Dergisi Okurları,

Kültür-sanat ve edebiyat dergimizin yeni sayısını sizlerle paylaşmanın heyecanı ve onuru içindeyiz. Dergimizi, üçüncü sayısı ile siz değerli okurlarımızın huzuruna sunuyoruz. Hayattan edebiyata sanattan kültüre aradığınız her şey bu dergide mevcut. Öğrencilerimizin kendi çalışmalarını okuyacağınız dergimizi umarız beğenirsiniz. Sizlere şimdiden iyi okumalar dileriz.

Tüm dünyayı ve ülkemizi son bir yıl içinde etkisi altına alan salgın hastalık Covid-19 hepimizi hiç de alışık olmadığımız hayat şartlarına zorladı. Bu yeni hayat koşulları sağlık, eğitim, çalışma ve sosyal hayatımız başta olmak üzere tüm alışkanlıklarımızı yeniden düzenlememize neden oldu. Eğitim hayatımız da bu süreçten oldukça olumsuz etkilendi. Eğitim sisteminin içerisinde yer alan yöneticilerimiz, öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz bu olumsuz durumdan etkilenmek için ellerinden gelen azami güçle çalıştılar. Öğrencilerimizin istekli ve çalışkan tutumla ortaya koydukları bu emeğin karşılığı hiç şüphesiz

Keyfli Okumalar...

siz değerli okurlarımızın ilgi ve takdirleri olacaktır. Bu süreçte yazdıklarımızı paylaşmanın önemini bir kez daha derinden hissetmiş olduk. Bunu da dergimizin ikinci sayısıyla taçlandırdık. Öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz kalemleriyle en güzel şekilde iştirak etmişlerdir. Dergimizi okudukça sizler de yazmanın ve okumanın keyfine varacaksınız. Dergimizin çıkarılmasında katkılarını esirgemeyen okul müdürümüze, okul müdür yardımcımıza ve dergimizin çıkarılmasından yayına geçmesine kadar emeği geçen tüm öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkürlerimizi sunuyoruz.

“öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz kalemleriyle en güzel şekilde iştirak etmişlerdir ”

**Süleymaniye Okulları
Türkçe Zümresi**

BİLGİSAYAR, TV VE TELEFONUN AŞIRI KULLANIMININ ETKİLERİ

**Günümüzde gelişen teknoloji
ve pandemi sürecinin etkisiyle
insanların ekran karşısında
geçirdiği sürelerde belirgin artışlar
meydana geldi.**

Ekran süresi; televizyon programları, film ve videolar, ekran oyunları ile bilgisayar, tablet, telefon ve diğer cihazlarda geçirilen zamanı ifade ediyor. Yeni yetişen nesiller zamanlarının büyük çoğunluğunu bilgisayar, televizyon ya da telefon ekranı karşısında geçiriyor ya da geçirmek zorunda kalıyorlar. Bu durumun görsel algılarının artması gibi olumlu etkileri olmasına rağmen işitsel algıları ve dikkat düzeyleri üzerinde negatif etkileri olduğu gözlenmektedir. Dijital ortamda fazla zaman geçirmiş çocukların büyük çoğunluğu dinleme ve anlama konusunda zorluklar yaşadıkları bilinmektedir. Ekran süresinin aşırılığının Otizm bozukluğu vb. beynin işlevini bozan hastalıkları dahi tetiklediği artık bilinmektedir.

Günümüzde gelişen teknoloji ve değişime uğrayan aile yapıları, çalışan anneler ve bakıcı yaygınlığı çocukların bebeklikten itibaren eğitim ve eğlenme biçimlerini değiştirdiler. Anne-babalar ev işlerini yaparken çocuklarını ekran karşısından bırakarak meşgul etme metodunu kullanmaya başladılar. Çocuklar ağladığında susturmak için çizgi film açmayı uygulanabilir bir yol olarak benimsediler. Yemek yemek istemeyen çocuğun "dikkatini ekrana odaklayarak" yemek yedirmek için telefon, tablet, televizyon gibi dijital teknolojik aletleri kullanmaya başladılar. Ancak sorumlulukları kısa vadede azalırken gelecek zamanda çocukların üzerindeki olumsuz etkileri öngöremediler.

İnsan beyni doğuştan iki yaşına kadar sınırsız bağlantı kurar ve gelişir. Ancak sanıldığı gibi aksine iki yaşından sonra beyin hücreleri artmaz. Kaliteli ve gerekli bilgiler kalırken gereksiz bilgiler gerek duyulmadığı için yok olurlar. Beyindeki yeni bilgiler mevcut hücreler arasında milyarlarca bağlantı kurarak lazım olacak bilgileri depolamış olurlar. Bu ömür boyu sürüp gider. Son yıllarda teknolojik gelişim ve dijital ağırlıklı bilgi ve oyunlar çocuklarda 2 ve 3 yaşlarında bu bağ kurma döneminde beyine giden bilgilerin kalitesini olumsuz yönde etkilemeye başladı. Çocuk bu dönemde bu dijital uyarılara maruz kaldığında, beyin gerekli kaliteli bilgileri bir araya getirme ve yeni bağlantı kurma konusunda işlevi bozulur. Bu durum beynin işlevini olumsuz etkilediği için çeşitli bozuklukları ortaya çıkarmaktadır. Son olarak şunu ifade etmekte fayda olacaktır. Çocukları buldukları doğal ortamlarda mümkün oldukça dijital aletlerden uzak tutmak ve onlara daha faydalı yararlı bilgileri kazandıracak bol uyaranlı çevre oluşturmaya çalışmak, çocuğun sosyal, psikolojik ve beyin gelişimi açısından sağlıklı bireyler olmasını sağlayacaktır.

Muhammet Emin ŞENER
Okul Psikolojik Danışmanı

BİR HATIRA

“Baba, baba hadi kalk, hadi” dedi küçük kızım Didem. Kahverengi, kısa ve dalgalı saçlarını yandan ikili toplamış ve pembe eşofmanlarını giymiş, bana vurarak beni uyandırmaya çalışıyordu.

Heyecanlıydı çünkü eskiden arkadaşlarımla gittiğim, çoğu anımın saklı olduğu doğa ormanına gidecektik. Kızımın zoruyla kalktım, siyah eşofmanlarımı giydim ve kızımın eşimle beraber hazırladığı büyük piknik sepetini alarak evden çıktık. Daha bir kaç adım atmıştık ki eşim arkamızdan seslendi: “Dikkat edin kendinize, çok oyalanmayın yemek vaktine kadar burada olun, Zeynep’i de okuldan almayı unutmayın.” Zeynep benim büyük kızımdı, kendisi okulu olduğu için gelemedi. Çok üzülüyordu ama bir gün ona ailecek gideceğimize dair söz verdim. Sonunda eşim tembihlerini bitirince birbirimize “görüşürüz” diyerek arabaya bindik ve yola koyulduk. Volda kızımın isteğiyle arabadan inip sıcacık, taptaze simit ve poğaçalar aldık ve sessiz uzun bir yola koyulduk. Bir süre sessiz sesiz ilerledik. Heyecanımız bu sessizlikle giderek daha da artıyordu. Bu orman benim için çok değerliydi çünkü üniversite yıllarımın geçtiği en değerli yerlerden biriydi. Bir gün, hiç unutmam bu anımı yine arkadaşlarımla buraya geldik, yürüyorduk. Sonra karşımıza dev bir ayı çıktı. Biz son gaz koştuk. Biz koştuk, ayı peşimizden koştu, biz koştuk,

ayı peşimizden koştu... Sonra bir anda bizimkiler durdu, ben de durdum, ayı da durdu. Birbirimize baktık, ayı iki pençesini yavaşça kafasına götürdü ve kafasındaki çıkardı. Meğerse arkadaşım bize şaka yapmış. “Baba, baba ne kadar kaldı?” diye sordu kızım da öyle hayal dünyasından uyandım. “5 dakika kaldı” dedim ama o an kafam yerine geldi. Vollar o kadar değişmişti ki hiç anlaşılıyordu. Volda birilerine sora varacağımız yere ulaştık. Ulaştık ulaşmasına da burada orman yok ki. O yeşil, gür yapraklı ağaçlar, cik cik öten kuşlar nehrin dinlendirici şırıltısı ve her zaman duyulan sempatik insan sesleri, hiçbiri yoktu. Yok olmuştu. Onun yerine sadece kuru ağaçlar, ölü kuşlar, dev bir fabrika ve fabrikanın etrafında tonlarca dev araba. Neydi şimdi bu? Rüya olmasını diledim ve gözlerimi kapattım, bir süre sonra açınca tekrar aynı manzarayı gördüm. Rüya falan değildi, gerçektir. Arabamı o dev arabaların yanına park ettim. Sanki toprağa adımımı atarsam beni de kendisi gibi yapacaktı; kuru, ölü ve ruhsuz. Kızım” baba yanlış yere geldik, hadi gidelim.” diye mızızlanıyordu. Kızım” geldik kızım” deyince şaka yaptığımı

sanıp güldü, sonra tekrardan suratını ekşitti. “Emin misin baba? Burası senin gösterdiğin fotoğraftaki yere benzemiyor.” dedi minik Didem üzgün bir sesle. “Maalesef kızım, burası orası.” dedim kızıma anlamasına yardım etmek isteyerek. “Ne olmuş buraya?” dedi kızım arabadan aşağı inerken. Ben de indim arabadan. Bir süre o siyah, ruh karartan, bacası gri duman oluşturan dev yaratığı izledik. “Bunun yüzünden mi?” dedi Didem dev yaratığı minik parmağıyla işaret ederken. “Evet” anlamında başımı salladım. Kızım gidip ellerini yumruk yaptı ve yaratığa vurmaya başladı. Kızımı hemen aldım kucağıma, arabanın yanına getirdim. Bana baktı, sanki bir açıklama bekler gibiydi. “İnsan ve doğa çok farklı kavramlar, kızım. Asla birbirini tamamlamaz, mutlaka biri diğerinden üstün olur ve bu genelde insandır. Yan yana dahi getirilemez. Çünkü biri seni yaşatıyor, biri de seni yaşatan şeyi yok ediyor.”

Ayşe İzem AYDIN

7/B

MÜDÜR BEYLE röportaj

“ Merhabalar
Musa Öğretmenim,
Bize zaman ayırdığınız
için teşekkür ederiz.
Sizlere merak ettiğimiz
soruları yöneltmek
istiyoruz. Müsaadeniz
ile röportajımıza
başlayabiliriz. ”

Rüveyda Ada GÖKER 5-A

1 İlk olarak “Musa Öz” kimdir, kısaca sizden dinleyebilir miyiz?

Adım Musa ÖZ, Ankara Beypazarlıyım, 40 yaşındayım şuan. Sizler gibi iki tane evladım var. Onlar da sizin gibi Süleymaniye’de okullarına devam ediyorlar. Buruda olmaktan aile olarak mutluyuz. Ben idareci olarak çocuklarım da öğrenci olarak mutlular. Ortaokulu Sincan Yüzüncü Yıl okulunda okudum, Liseyi Mehmetçik Süper Lisesinde okudum. Bu liseler o dönemin başarılı öğrencilerinin girdiği liselerdi. Üniversiteyi ise burslu olarak okudum, Türkçe öğretmenliği bölümünü bitirdim. Sonrasında farklı kurumlarda görevler aldım. 16 yıldır da Süleymaniye çatısı altında göreve devam ediyorum.

2 Eğitimci olmaya nasıl karar verdiniz?

Eğitimci olmaya nasıl karar verdim? Çocukken insanların pek çok hayali oluyor. Polis olmak, komiser olmak gibi hayallerim oldu. Ailemizin ve çevremizin etkisi ile bu gibi farklı hayallerimiz oldu fakat lise yıllarında çok sevdiğim bir Türkçe öğretmenimin enerjisi ile Türkçe öğretmeni olma isteğim oluştu. Beni bu alana yönlendirdi, onunla beraber kitap okuma, şiir yazma gibi çalışmalarımız oldu. İsteğim o kadar yüksekti ki rüyamda gördüm, Türkçe öğretmeni olmalıyım diye düşündüm. Hocalarımın da yönlendirmesi ile bu şekilde öğretmenlik ile buluşmuş oldum. Bu alanı seçtiğim için çok mutluyum.

3 Eğitim hayatınıza dair önemli bulduğunuz bir hatıranızı ya da tavsiyelerinizi paylaşabilir misiniz?

Tabii, çok güzel hatıralarımız var eğitim hayatımızda. Ama beni kendi alanımla ilgili etkileyen hatıra olarak 6.sınıfta yaşadıklarımızdır. Bugünkü gibi kaynaklar, kitaplar bol değildi. Ailelerimizin de imkânları o kadar iyi değildi. Öğretmenim bana bir kitap hediye etmişti. Bu kitabı hala saklıyorum. Okuma yolculuğumu başlatan o kitaptır. Benim için çok kıymetlidir. Öğretmenimin bana kitap hediye etmesi beni değerli hissettirdi. Unutamadığım hatıralardan biridir.

4 Hangi branşın öğretmeni olduğunuz, öğretmenlik için ne düşünüyorsunuz?

Ben Türkçe öğretmeniyim, öğretmenlik güzel bir meslek. Biliyorsunuz ilk öğretmen Peygamber Efendimizdir. Eğitime yaklaşımda örnek aldığımız kişidir. O, çocukları çok sevdi. Çocuğu sevmiyorsanız, çocuklarla duygusal bir bağ kuramıyorsanız öğretmenlik yapamayacağınız bir meslektir. Bilgili olmanız yeterli değildir. Türkçeyi çok iyi bilmeniz yeterli olmaz. Bu işin birinci kuralı çocukları sevmek, çocuk civıltısını sevmiyorsanız öğretmenlik yapılabilecek bir meslek değildir. Zaten bunu beceremeyenler de bir süre sonra öğretmenlik yapamıyorlar. Öğretmenlik farklı bir meslek.

5 İstedığınız mesleği mi yapıyorsunuz, çocukken hayalini kurduğunuz meslek neydi?

Her çocuğun hayalleri gibi benim de hayallerim vardı. Polis olmak istiyordum. Lise döneminden sonra da öğretmenimin etkisi ile Türkçe öğretmenliği hayalim oluştu. Çocuk sevdalısı, eğitim sevdalısı biriydi. Allah ondan razı olsun, vefat etmişse Hz.Allah

rahmet eylesin. Bize sadece öğretmenlik yapmadı, aynı zamanda bir “abi” gibi davranırdı. İyi bir insan nasıl olur, ahlaki değerler, vermek istediği değerleri Türkçe dersi içinde bizlere verirdi. Anlattığım gibi öğretmenliği bu şekilde seçmiş olduk.

6 Müdür olmak hayatınıza ne gibi zorluklar katıyor?

Müdür olmak zor bir süreç, öğretmenken takip etmeniz gereken öğrenci sayısı belli. Müdür olduğunuzda ise tüm öğrenciler ile ilgilenmek ve her şeyi ile sorumlusunuz. Kahvaltılardan bahçedeki oyunlarına kadar takip etmelisiniz. Sadece fiziksel değil manevi ihtiyaçlar da var. Sizleri bize sadece fiziksel ihtiyaçlar için teslim etmiyorlar. Sizleri bize ruhunuzla teslim ediyorlar. Biz, sizin gelişim sürecinizi takip ederken hem Türkçe, Matematik, Fen Bilimleri gibi akademik dersleri geliştirme sorumluluğu omzumuzda. Hem de ruhunuzu geliştirmek. Dini ve ahlaki değerleri yaşayan bireyler olmanız için sorumluluklarımız var.

7 Sizce müdür olmak mı yoksa öğretmen olmak mı zor?

Zor bir soru. İkisi de zor değildir mesleğinizi seviyorsanız. Mesleğinize sınıksız bağlıysanız bence ikisi de güzeldir.

8 Süleymaniye’yi diğer okullardan farklı kılan özellikler nelerdir?

Süleymaniye büyük bir aile. Çok donanımlı bir okul. Birçok hedefi olan bir okul. Atölyeleri ile akademik

dersleri ile öğrencisine hizmet veriyor. Sosyal ve manevi gelişimi de en iyi şekilde yukarıya taşımak hedefi var. Süleymaniye markasını diğer okullardan ayıran en belirgin özellik budur. Akademik gelişimin yanında manevi gelişim. Okulumuzdaki öğrencilerden beklentiler çok fazla. Kılığımızla, ahlakımızla, yaşam tarzımızla ve akademik başarılarımızla örnek teşkil etme sorumluluğu olan bir okuluz. Burası Süleymaniye, buranın belli bir duruşu ve beklentileri var.

9 Bir öğrenciyi başarılı kılabacağına inandığınız durumlar nelerdir?

Bunu şöyle cevaplamak lazım. Okulumuz eğitimi anaokullarından itibaren yapılandırarak geliyor. Anaokullarından başlayarak verdiğimiz yönergelerle değerler eğitimi ve akademik eğitim konusunda özel bir gelişim takibi yapıyoruz. Yapmamız gereken maddi ve manevi süreçleri en iyi şekilde takip ettiğimizde zaten başarı geliyor, sizlerin de başarısı buradan geliyor. Başarı sadece Türkçe, Matematik, Sosyal Bilimlerdeki başarı mıdır? Ahlaklı olan bir öğrenci başarılı değil midir? Dinini bilen, yaşayan bir öğrenci başarılı değil midir? Yaşam becerilerini kazanmış bir öğrenci başarılıdır bizim için. Markete gidip peynir almak bir başarıdır. Okulunuzun sizi bu konularda geliştirmesi gerekir, geliştiremiyorsa size pek bir şey katmıyor demektir. Başarı hayatta iyi bir okul kazanmak değildir, yaşamın kendisini kazanmaktır. Süleymaniye'li olmak bence hayatta başarılı olmanın vazgeçilmezidir.

10 Süleymaniye gelecekte nasıl bir okul olacak? Planlarınızı ve hayallerinizi paylaşabilir misiniz?

Bizim bir hedefimiz var. Bu hedefi duymuşsunuzdur. Süleymaniye Okulları geleceğin hanımefendilerini ve beyefendilerini yetiştirecek. Bu çok nitelikli bir hedef. Okulumuz derslerin yanında yaşam becerileri ile aile, iş ve sosyal hayatında başarılı bireyler yetiştirmek. Kıyafet konusunda sizlere verilen yönlendirmeler ile güzel giyinmeyi öğreniyorsunuz. Uyumlu giyinmek özellikle kız öğrencilerimiz için daha özen gösterilen bir durum. Bu gibi yaşam becerileri alanında öğrencisini destekleyen okulumuzun en büyük çıktısı geleceğe hazır bir hanımefendi ve beyefendi yetiştirmek.

11 İyi bir okur olma konusunda öğrencilerinize en önemli 3 noktayı tavsiye eder misiniz?

Birincisi Kitabı sevip ona özel zaman ayırmalısınız. Okuyucuların yaptığı bir hatadır bir alanda okuma yapmak. Sadece tarihi kitaplar okumak veya sadece macera okumak, bu doğru bir okuma değildir. Her türden gelişimi olumlu etkileyen kitapları özel zamanlar ayırarak okumalısınız. Her akşam okuma yapma gibi bir alışkanlığım var, bunu aksatmadan sürdürürüm. Sizlere de her gün en az 15-20 sayfa kitap okumanızı tavsiye ederim. Kitap okurken uyuya kalmak, sabah kitapla uyanmak güzel bir his. Kitabı çok sevmek lazımdır. İkincisi süreli yayın okumalısınız. Çamlica, İnsan ve Hayat gibi dergileri biliyorsunuz. Özellikle Genç Hayat ekini tavsiye ederim. Akademik ve değerler eğitimi noktasında sizi destekleyecektir. Üçüncü olarak okuduklarınızı kaydettiğiniz bir ajandanız olmalı. Kitap veya dergilerde karşılaştığınız güzellikleri ajandanıza yazmalısınız. Not alarak okuma yapmak iyi bir okurun vazgeçmemesi gereken bir davranış.

Sorularımıza verdiğiniz cevaplar için çok teşekkür ederiz.

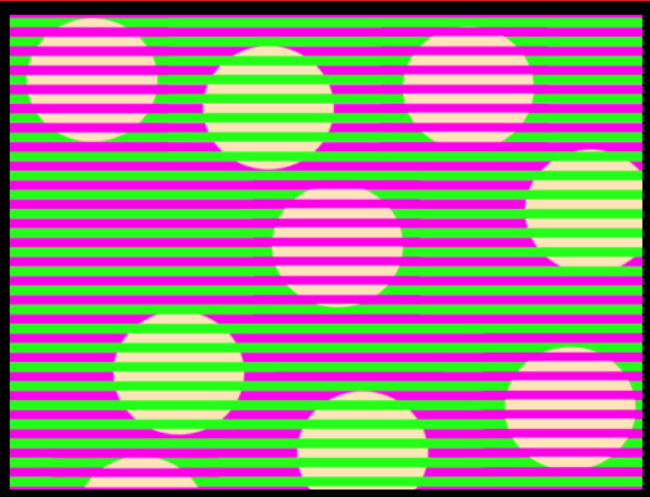
Bu röportaj okulumuzun dergisi olan **“Genç Kalemler”** dergisinde yer alacak. Teşekkür ederiz.

MUNKER WHITE GÖSTERİSİ

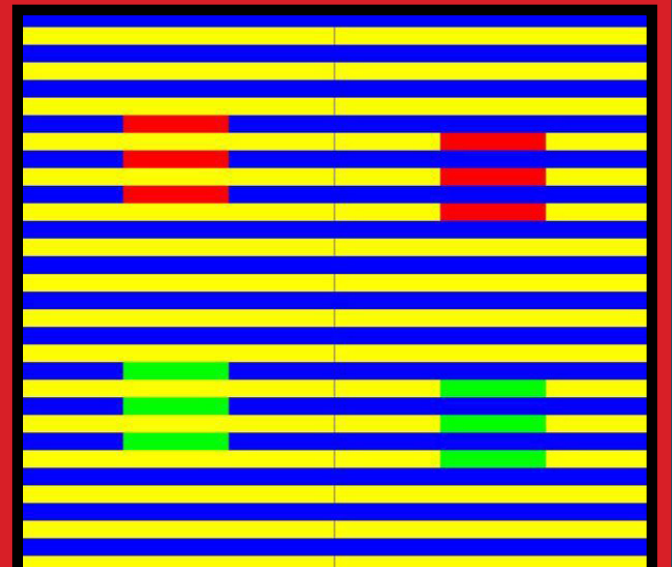
Resimdeki toplara bakalım....Sizce bu toplar ne renk?

Topların her yeri aslında aynı renk fakat biz topları farklı renkte görüyoruz. Resme daha uzaktan bakınca veya daha da küçülttükçe renkler daha belli oluyor fakat resme yaklaştıkça topların aynı renk olduğunu fark ediyoruz. Evet bu toplar tıpatıp aynı ve aynı renk. Şimdi arka fonun beyaz olduğu aynı görsele bakalım.

Bu kuru kafalar ne mor ne de turuncu. İkisi de aynı renkteler ve kırmızılar.

SOHBET MUHABBET

Yazmak için muhabbet gerekir. Muhabbetten kasıt, sohbet midir? Herkesle muhabbet edilebilir mi? Yazıma muhabbetle başlıyorum. Belki ara ara sohbet de ederiz.

Sohbeti dolmuşu bindiğimizde bize yer gösteren bir gençle ya da bizim yer verdiğimiz bir amcayla yapabiliriz. Dolmuşun gittiği yere kadar ya da bizim indiğimiz durağa kadar sohbet edebiliriz. Peki muhabbet nerede? Ekmek, para, iş, güç ... konuştuğumuz şeyler mi muhabbet? Hayır. Muhabbet gönül bağı kurmaktır. Bağ diyorum çünkü ona bağlanmaktır muhabbet. Unutmamaktır, unutmamaktır. Akıldan ve gönülden çıkaramamaktır. Çoğu ortamlarda görüyoruz, sohbet ediliyor. Fakat muhabbet edildiği zannediliyor. Sohbet, muhabbeti bulamayabiliriz ancak her muhabbetin içinde mutlaka sohbet vardır.

Akşam olunca yastığa başımızı koyduğumuzda aklımızdan "biraz daha konuşsaydık" diye geçirdiğimiz biri varsa işte muhabbet işte sohbet. Kalpten kalbe bir yoldur muhabbet.

Bir kahvenin kırk yıl hatırında muhabbet gizlidir. Kimi ya da neyi kırk yıl hatırlayalım? Hâtıralarımız vardır, hatırladıklarımız vardır. Aslında muhabbetimiz vardır.

**Türkçe Öğretmeni
İbrahim ÇELİK**

YATILI OKUL

Yatılı okul serüvenim çok küçük yaşlara kadar eskiye dayanıyor. Anaokulu ile başladı bu macera küçük eller, küçük yürekler, küçük arkadaşlar kolay etkinlikler... güzeldi anaokulu. Ardından Batıkent'te ilkokula geçtim. İlkokulda sanki bazı şeyler birazcık daha büyümüştü. Dersler biraz daha zorlaştı. Yine de güzeldi ilkokul. Ardından ortaokula geçtim. Ortaokulun başlarında yine küçüktük ama dersler biraz daha zorlaşmıştı. Evet, aslında anaokulundan beri bu okullarda okumak insanı hayata bağlıyor. Yatılı okullarda geçirdiğimiz süre bizi gelecek yıllara hazırlıyor. Arkadaşlarla birlikte vakit geçirmek, aynı tasta çorba içmek, aynı havayı solumak tabiki güzel bir şey ama benim başından beri bu yazıyı kaleme alma sebebim; okulun yatılı olması... Evet, sokaktan ve evden daha güzel arkadaşlarla kaynaşma, birlikte

sosyal etkinlikler, birlikte yaptığımız dersler, oyunlar, ödevler vb. açısından daha kolay bir yer. Bir de hocalar görev verdiği zamanlarda daha ayrı daha anlatılmaz bir heyecan. Orada ter dökmek arkadaşlarla çalışmak ise daha ayrı bir duygu. Anlayacağınız bu okulları ve yatılı bölümleri anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalır. Benim amacım, anaokulundan itibaren 7.sınıfa kadar - inşallah 8.sınıf da olacak- yatılı okulda aldığım zevkli ve heyecanlı eğitimleri bir nebze olsun sizlere aktarmaktır. Sevgi, kardeşlik, arkadaşlık, dostluk ve paylaşma duygularımı bu çatı altında aldığım ifade etmek istiyorum. Sağlam temelli güzel gelecek vadeden bu çatı altında

**Mehmet Emir ÖZ
7/C**

BİR KELİMEDE GENİŞ ANLAM BARINDIRAN

BABAYANI

Dış görünüşe ve gösterişe önem vermeyen, görmüş geçirmiş, babacan insanlar için kullanılan bir sıfattır.

ZEVAHİR

Bir kişinin veya bir nesnenin dışarıdan görünen dış yüzü

HEMDEM

Arkadaş, yakın dost, sohbet arkadaşı.

ŞEKERRENK

Araya soğukluk girmiş, bozulmuş dostluğa denir.

SAFDERUN

Saf, temiz kalpli, kolayca aldatılabilen.

EŞBAH

Şen şakrak ve girişken kişi.

FEVKALBEŞER

Üstün nitelikli insan.

EHLİKEYF

Rahatına, keyfine çok düşkün kişi.

ZEVREK

Uyanık, akıllı, güçlü hafızalı kişi

NAZENİN

Şımarık, nazlı yetiştirilmiş kişi.

EHVENİŞER

Kötülerin arasında daha iyisi.

BERGESTE

Berceste, edebiyatta öz, güzel, latif, ince anlamlı, kolayca hatırlanan, yapısı sağlam dize ya da beyittir.

GUPSE

Gönülden olan, candan, sevecen.

BİLMUKABELE

Karşılık olarak

PÂYİDAR

Kalıcı, sağlam, sürekli, devamlı.

KİTİPİVOZ

Değersiz, bayağı, kötü.

SARFINAZAR

Bir yana bırakılsa da, hesaba katılmasa da, vazgeçilse de.

HODBİN

Yalnız kendini düşünen, kendi çıkarlarını herkesinkinden üstün tutan kişi.

ŞİKEMPERVER

Boğazına düşkün.

TUFEYLİ

Başkalarının sırtından geçinen

ÇUL ÇÜRÜTEN

Kaygısı olmayan, rahat kişi.

MAHŞER MİDİLLİSİ

Ortalık karıştıran kimse.

MERDÜMGİRİZ

İnsanlardan çabuk sıkılan, kalabalık ortamdan hoşlanmayıp yalnızlık isteyen kişi.

SÜVEYDA

Kalbin ortasındaki gizli günahların saklı olduğu sanılan siyah beneğe, karalığa denir.

MUNİS

Cana yakın, sevimli, uysal.

PERESTİŞ

Delicesine sevmek.

SİRAYET

Dağılma, geçme, yayılma.

LAFÜGÜZAF

Beyhude, faydası olmayan söz.

PESTENKERANİ

İpe sapa gelmez, değersiz, önemsiz, uydurma, saçma söz.

VAVEYLA

Çılgılık, yaygara, feryat.

TECESSÜS

Belli etmeden kendini ilgilendirmeyen şeyleri öğrenmeye çalışma.

VAVEYLA

Çılgılık, yaygara, feryat.

HİSSİKABLELVUKU

Olacakları önceden tahmin etmek.

MEYMENET

İyi özellik, iyi nitelik.

AVSAR

Ay'ın etkisiyle huyunun değiştiği sanılan kimse.

OSMANLICA SÖZCÜKLER

MEYUS

Karamsar, umutsuz, mutsuz.

NAMÜTENAHİ

Ucu bucağı olmayan,
sonsuz, sınırsız.

ABİS

Deniz veya okyanuslarda güneş
ışığının ulaşamadığı en derin kısım

CANHIRAŞ

Tüylər ürpertecek denli korkunç,
yürek parçalayan, aci aci.

GÜZEŞTE

Zaman bakımından geçmiş,
geride kalmış.

FIGITMAK

Sinirlenerek herhangi bir şeyi
atabildiği en uzak noktaya atmak.

MUAYEDE

Bayramlaşma, birbirinin bayramını
kutlama.

TEVEKELİ

Boş yere, boşuna, amaçsız,
nedensiz, rastgele.

MÜBREM

Vazgeçilmez olan, acele yapılması
lüzumlu bulunan.

KEKRE

Tadı acımtırak, ekşimsi ve buruk
olan.

ÇAKILDAK

Olgunlaşmamış meyve.

BANIM

Yağlı, salçalı ve sulu yemek.

DİLHUN

İçi kan ağlayan.

GİRİFT

Birbirinin içine girerek
çözülemez biçimde karışmış
olan, iç içe geçmiş, çapraşık.

BİLİNÇLENDİRME KAMPI

Fatma CANATAN 7/A

**“Sevgili öğrenciler,
başarılarınızdan dolayı
sizleri tebrik ediyorum.”**

S

evgili öğrenciler, başarılarınızdan dolayı sizleri tebrik ediyorum.” dedi zor bir dönemden sonra herkesin rahatlayacağını söyledi Müdür Bey. Müdür Bey de herkes kadar mutluydu. Okulun sonunda en çok sevenler arasında Yaren ve Tuğçe de vardı. Çünkü beraber katılacakları yaz kampına bir hafta kalmıştı. Okul çıkışı hayaller kurmayı çok isterlerdi ama gidecekleri yer zaten cennet gibiydi. Tabi bunu söylerken sırtlarını yasladıkları tek bilgi internetteki fotoğraflardı. İnternette yazdığı ve gösterildiğine göre küçük evlerden oluşan bu yerde internet sadece ihtiyaçların siparişi için kullanılıyordu. Neyse, zaten orası mükemmel bir yer. Yani en azından öyle umuyorum. Tabi eğer iki gün sonra bileğimi burkacağımı bilsem bu kadar harika hayaller kurmazdım. Yaren, ben çok kötü bir şey yaptım. Bileğim burkuldu ve sol elimle hiçbir şey yapamıyorum. Ama bu benim suçum değildi. Şimdi, ben sabah ekmek

almaya gidiyordum. Binadan çıkarken bir ses duydum. Bir kedi miyavlıyordu. Bulup elime aldım. Bir de ne göreyim? Poşete dolanmış siyah yavru bir kedi. Bu poşete nerden geldi diye etrafa bakınırken çöp-

**Çevrene sahip çık,
geleceğine sahip çık,
Temiz bir çevre
yarınların sağlığını
getirir, Yere ya da su
kaynaklarına atılan bir
çöp geleceği
mahveder.**

te ya da geri dönüşümde olması gereken bir sürü çöp vardı etrafta. Zar zor kediciji kurtardım. Ekmeği aldım, geldim. Hala orada duruyordu kedicik. Biraz seveyim diye düşündüm. Ama annem gördü ve o siyah kedilerin uğursuz olduğunu düşünür.

Eve doğru koşarken o poşete takıldım ve yere düştüm. Bir insanın sorumsuzluğu iki canlının canını yaktı. Ama doktor birkaç güne iyileşeceğini söyledi. Yaren duygularını pek ifade edemese bile ses tonundan çok şey anladım. Bunları düşünürken koskoca beş gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Annem benden daha heyecanlıydı. Sabahtan beri tam üç kere eşyalarımı kontrol etti. Üç kere! Ah anneler... Sonunda vakit geldi. Hoşça kal yatağım. Yaren ile serviste ikili bir koltuğa oturduk ama gençlerinin portakaldan geldiğini düşündüğüm garip bir çocuk önümde otururken gülmek çok zor. Havuç gibi ve kıvrıkcık saçları, mavi gözleri olan bu çocuk gerçekten çok garipti. Bize iki dakika gibi gelse de saatler sonra servis durdu. Büyük ihtimalle hem kendi vücuduna hem de çöpleriyle doğaya zarar veren yiyeceklerin yaptığı kocaman göbekli bir beyefendi “ İnip meydana geçebilirsiniz.” dedi. Servisten indiğim an o kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadım ki hayallerimden gelen çatlama

sesini hissettim. Çünkü doğayı kirleten o kadar çok şey vardı ki: Göle dökülen çöpler, büyük ihtimalle yemekhane olan ve tahminlerime göre filtresi olmayan bu yerden çıkan gaz bulutu... Yaren'in yüzünden de ne kadar üzüldüğü anlaşılıyordu. Kampın müdürü Arif Bey Yaren'i, beni ve portakal çocuğu ile aynı minik eve koydu. Odada yatak, dolap, masa bir de hayal kırıklığı dışında bir şey yoktu. "Sabah ola hayr"ola diye uyuduk ama portakal çocuğun adını öğrenmesek olmazdı. Adı Bora'ymış. Dört kuzeniyle teyzesinde yaşıyormuş. Bunla da kalmayıp kampın halini gördükten sonra o gece bir karar verdik. Bu yaz bu kampta çevre kirliliğini önlemek ve doğayı korumak için insanları bilinçlendirecektik. Nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok Sabah bağırsmalarla uyandık. Umarım gerekli bir sebebi vardır yoksa o boğabilirim. Neyse ki bu iş işimize yaradı. Gamze diye bir kızın "BİZİM" kirlettiğimiz göle düşüp kıvrıkcık kızıl saçlarının bozulması. Bu fırsat elden kaçmaz deyip Bora, Yaren ve ben gidip yanına oturduk ve bu konu hakkında konuştuk. O da kabul etti. Bu günden dört kişi olarak başlıyoruz. İlk başta pankartlar hazırladık. Bazıları: "Çevrene sahip çık, geleceğine sahip çık.", "Temiz bir çevre yarınlara sağlığını getirir.", "Yere ya da su kaynaklarına atılan bir çöp geleceği mahveder.", "Temiz bir nefes için temiz bir çevre.", "Çocuklara iyi bir gelecek temiz çevreden geçer.", " Temizliğe merhaba, kirliliğe elveda." vb. Bu işin sözle bitmediğini bildiğimiz için harekete geçmeye hazırдық. Bu pankartlardan birkaç gün sonra İpek,

Leyla, Meriç, Sarp ve Tarık da bize katıldı. Artık tam dokuz kişi olmuştuk. Kamptaki ikinci haftamızda düzenlediğimiz fidan dikme etkinliğinde yirmi yedi fidan diktik. O sabah gerçekten çok heyecanlıydım. Kalktığımızda Arif Bey ile sipariş ettiğimiz fidanlar gelmişti. Akşama kadar uğraşsak bile sonuç mükemmeldi. Bundan sonra yaklaşık üç hafta hiçbir şey yapmazken acaba bizim kirlettiğimiz yerlerin cezasını hayvanların çekmesi adaletli mi diye düşündüm. Değil! Bizim cezamızı çekmemiz gerek ve çekiyoruz zaten. Ama akıllanmıyoruz. Kendimizi önemsemiyorsak bile yarınlar için çevreyi korumalıyız. Başarabiliriz. Bir sabah kahvaltıda Meriç bize doğru koşuyordu. "Gölün üst yüzeyini temizlemek için sandalla göle gidip çöpleri bir poşete toplasak. En azından daha temiz gözükür." dedi soluk soluğa kalmış bir halde. Hemen yapmamız gereken harika bir fikirdi bu. Arif Bey'e gidip hemen siparişlerimizi verdik. Aramıza yeni gelenlerle on beş kişi bu işe giriştik. Bu son görevdi. Sonunda vakit geldi. Bu iş bittiğinde ve bu kamptan ayrılırken sadece göl değil her yer parlıyordu. Birkaç kere düşme tehlikesi atlatsak bile bitti. Üstümüzden bir yük kalkmış gibi hissediyorduk. İnsanlık görevlerimizi yapmıştık aslında. Her insan bunu yapmalı. Çünkü gelecek bizim elimizde. Kamp şu an gerçekten cennet gibi. Dediğim gibi başarabiliriz.

"Gölün üst yüzeyini temizlemek için sandalla göle gidip çöpleri bir poşete toplasak. En azından daha temiz gözükür."

OYUNCAKLARA DOGRU YOLCULUK

Merhaba, ben Ayşe.
Size yaşadığım en unutamadığım
bir anımdan bahsedeceğim.
Hazırsanız başlıyorum...

Her zaman ki gibi sokakta arkadaşlarımla oynarken bir gün boş bir dükkanın önüne asılmış olan bir afiş dikkatimizi çekmişti. Afişte bir oyuncakçının açılacağı yazıyordu ve bir hafta sonra açılacağına haberini veriyordu bu afiş.

Arkadaşlarım ve ben bu haberi duyunca ağızımız kulaklarımıza varmıştı. Mutluluktan havalara uçuyorduk sanki o an. Günün sonunda evlerimize dağıldığımızda bu haberi ilk anneme anlattım. Annem, benim ve arkadaşlarım adına çok sevinmişti. O gece zar zor uyumuştum. Ertesi gün arkadaşlarıma uyuyabilip uyuyamadıklarını sordum.

Hepsi benim gibi zar zor uyumuşlardı heyecandan. O hafta boyunca sanki bize zamanlar hiç geçmiyormuş gibi geliyordu. Bir haftanın sonunda afişin olduğu yere gitmiştik ki ne görelim! Oyuncakçının açılış tarihi bir ay sonrasına ertelenmişti. Hepimiz o kadar üzümüştük ki anlatılmaz yaşanır denilecek gibiydi.

O gün arkadaşlarımızla oyuncakçının ertelenme sebebini düşünüp durmuştuk. Günün sonunda akşam yemeğinde bu üzümlüğüm yüzüme vurmuştu ki annemler sebebini sordu. Ben de yaşadığımız olayı anlattım. Annemler de benim gibi üzümüştü. O günden sonra zaman sanki durmuş gibiydi. Günler bir türlü geçmiyordu. Zar zor da olsa bu bir ayın sonunda yatağımdan kalkıp, elimi yüzümü yıkayıp ve kahvaltı yaptıktan sonra hemen sokağa çıkmıştım, arkadaşlarım da zaten benim gibi oradaydı.

En sonunda karşımızda duruyordu. Haftalardır, aylardır beklediğimiz şey, yani oyuncakçı, mahallemizin oyuncakçısıydı. Hepimiz evlere dağılıp harçlık istemiştik oyuncak alabilmek için fakat arkadaşlarım ve ben yüksek miktarda bir harçlık alamamıştık.

Hepimiz, mutluluğun içinde bir üzümlük yaşamıştık bir anda. Oyuncakçıya girdiğimizde bu durum değişmişti. Oyuncakların fiyatları tam da bize göre ayarlanmıştı sanki. Hepimiz bir tane oyuncak almıştık. Ben bebek, Melike oyuncak bir kedi, Ahmet araba, Mustafa ise bir helikopter almıştı.

Oyuncakların ücretlerini öderken bir yandan da oyuncakçının sahibiyile sohbet ediyorduk ve aynı zamanda da neden açılış tarihinin ertelendiğini sormuştuk. Sebebi ise sahibinin acil şehir dışına çıkması gerektiğindenmiş.

O gün arkadaşlarım da ben de oyuncaklarımızı kucaklayıp birlikte oynadık. Hepimiz akşam ailelerimize, aldığımız o oyuncakları gösterdik. Ailelerimiz bizim adımıza çok sevinmişlerdi. Bu da unutamadığım bir anımdı.

Zehra KOCABEV
7/B

ANI (Tarsus ve Ashab-ı Kehf)

Yaz tatiliydi. 12 yaşındaydım.

Ailecek tatilimizi Adana'da geçirmek için yola çıktık.

Adana deyince Tarsus'a uğramamak olmazdı. Coşkun akan, insanın içini serinleten güzel şelalesiyle içinde çok çeşit hayvanları bulunduran hayvanat bahçesiyle ve tabiki Ashab-ı Kehf'i misafir eden Yedi Uyurlar Mağarasıyla Tarsus bizi bekliyordu. Hem yaz tatili yapıp hem gezecektik. İlk durağımız şelalelerdi. Tarsus'u ferahlatan, insanı dinlendiren bir doğası vardı şelalelerin. İkinci durağımız tam biz çocuklara göre bir hayvanat bahçesiydi. İçinde neler yoktu ki... Heybetiyle aslan, değişik renkleriyle kuş çeşitleri, maymunlar, balıklar... Nerdeyse her hayvan çeşidi vardı. Üçüncü durağımızsa hikâyesiyle beni çok etkileyen Ashabı Kehf yani Yedi Uyurlar Mağarası'ydı. Her vakit tıklım tıklım olan, insanların dolup boşaldığı mağara da Yedi Uyurların uyuduğu yer gözümüze çarpıyordu. Mağaranın girişinde de Yedi Uyurları temsilen kıyafetleriyle insanlar gözümüze çarpıyordu. Mağaranın dışında tabelalardan okuduğum kadarıyla hayatlarından çok etkilendiğim Yedi Uyurlar'dan bahsetmek istiyorum. Allah'ın varlığına inanan birkaç genç put-perestliğe karşı çıkmış ve din değiştirmemek için mağaraya sığınmışlardı. Yanlarındaki köpekle kendilerinin bile hiç tahmin edemeyecekleri bir uykuya daldırılmışlar ve tam 309 yıl sonra uyanmışlar. Uyandıklarında aralarından biri şehre gittiğinde gümüş paralarının geçmediğini fark eder. Yaşanılan bu hali düşündüklerinde uzun süre uyuduklarını hem kendileri hem de halk anlar. Hz.Allah, samimi bir şekilde inanan insanların yüzyıllar geçse de Ashabı Kehf aracılığıyla kazanacaklarını bize bu insanlar aracılığıyla bildirmişti.

**Ahmet Ercan ŞANLI
7/B**

ÇANAKKALE

GEZİSİ

MEHMETCİĞE SAYGI ANITI

" Biz Çanakkale Yarımadasının Türklerle savaşarak ve binlerce insanımızı kaybederek kahraman Türk milletine ve onun essiz vatan sevgisine duyduğumuz büyük takdir ve hayranlıkla ayrıldık Bulun Avustralyalılar Mehmetciği kendi evlatları gibi sever Onun mer'liğiyatan ve insan sevgisi siperlerdeki dayanılmaz heybet ve cesareti bulun Anzakları hayran bırakan yurt sevgisi insanlığın örnek alacağı büyük hasletlerdir Mehmetciğe minnet ve saygılarımızla "

Avustralya Genel Valisi Lord Casey

M

erhaba ben Ahmet Safa biz Çanakkale'ye 2 sene önce Ramazan Bayramının 1.günü gece tüm ailemle beraber yola çıktık. Annem, ablalarım, kardeşim, babaannem, ağababam, halalarım ve kuzenlerimle çok eğlenceli bir yolculuk yaptık.2.gün sabah saat 6 gibi Turuva atı heykelinin önüne varmıştık.

Beypazarı'ndan Çanakkale'ye tam 622 km yol gittik. Daha sonra feribotla Ecabat'a geçtik. Kalacağımız ev buradaydı. Sabah saatlerinde kalacağımız evin hazır olmasını beklerken deniz kenarında sahilde biraz eğlenceli vakitler geçirdik ve ardından evimize yerleştik. Evimiz tam da Ecabat feribotlarının iskelesinin karşısındaydı. Gelen ve giden feribotları balkonumuzdan seyredebiliyorduk. tam iskelenin yanında Burada geçireceğimiz güzel günler için çok heyecanlıydım.

Aynı gün hiç vakit kaybetmeden bu güzel vatani bizlere bırakan aziz şehitlerimize şükranlarımızı ve dualarımızı iletmek için Çanakkale Şehitler Abidesini ziyarete gittik. Şehitlikteki abidenin üstünde binlerce Mehmetçüğimizin isimleri vardı. Onların arasından Beypazarlı ve annemin memleketi Nallıhanlı şehitlerimizin isimlerini gördüm ve onlara canları pahasına bizlere bu güzel yurdu bıraktıkları için çok teşekkür ettim.

İki günlük zamanımız olduğu için ve gezip görmemiz gereken çok yer olduğu için hemen ardından birçok cepheleri gezdik....Kilitbahir Kalesi, Seyit Onbaşı Anıtı, Çanakkale Destanı Tanıtım Merkezi, Anzak Koyu, Gelibolu Yarımadası Milli Parkı,57. Piyade Alayı Şehitliği, Conkbayırı, Çanakkale Şehitler Abidesi, İlk Şehitler Anıtı, Seddülbahir Kalesi'ni ziyaret ettik. Sahra hastahanesi müzesinden çok etkilenmişim. Oradaki balmumundan heykeller bizi sanki o günlere götürüyordu. Yaralı askerler, onlara yardımcı olan doktor ve hemşireler hatta şehit olmuş askerler ve onların başında Kur'an-ı Kerim okuyan imamlar sanki gerçek gibiydiler.

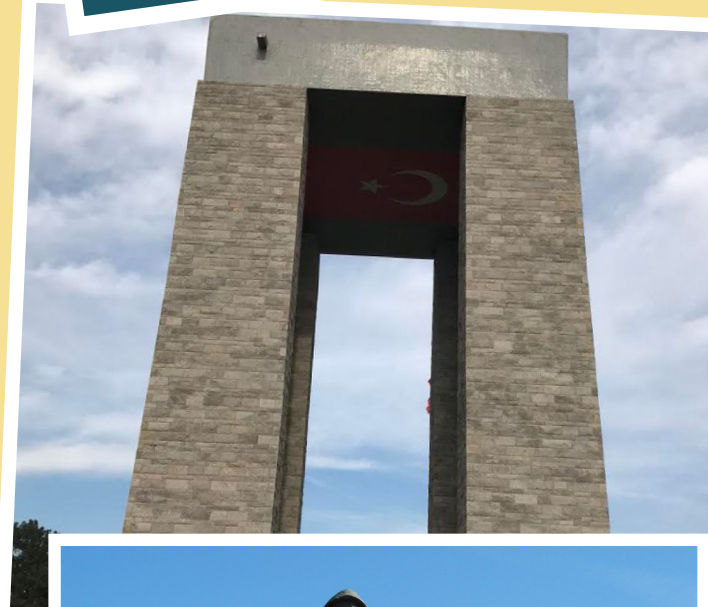
Çanakkale'deki 2 günlük gezimizde biraz da denize girdik....

2 günlük yoğun, yorucu ama bir o kadar da güzel ve eğlenceli günün ardından dönüş vakti gelmişti. Tekrar bu güzel ve manevi yerlere gelebilmek ümidi ile Çanakkale'den ayrıldık.

Umarım en kısa zamanda daha ayrıntılı bir şekilde gezebileceğimiz uzunca bir Çanakkale ziyareti yapabilmek dileğiyle....

Bizlerin şimdi sıcacık sevgi dolu güzel evlerimizde bu kadar rahat uyuyabilmemiz için canlarını ortaya koyan şehitlerimizi rahmet ve minnetle anıyoruz...

Ahmet Sefa OĞUZ 5/B

Dünyadan ATASÖZLERİ

Hazırlayan - Süeda ÇAYLAK 6/A

İNGİLTERE

1

The pen is mightier than the sword.

"Kalem kılıçtan keskindir."

The squeaky wheel gets the grease.

"Gıcırtilı tekerlek yağ alır."

Fortune favors the bold

"Şans cesur olandan yanadır."

Hope for the best, but prepare for the worst.

"En iyiyi umut et ama en kötüsü için de hazırlıklı ol."

Better late than never

"Geç olsun güç olmasın."

Keep your friends close and your enemies closer. "Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut."

The early bird catches the worm "Erkenci kuş solucanı kapar."

You can't judge a book by its cover

"Bir kitabı kapağıyla yargılayamazsın."

2

JAPONYA

誰が戦争を知らない、平和を知らない。/ "Savaşı bilmeyen, barışı da bilmez."

水が上がると船も上がる。/ "Su yükseldiğinde, gemi yükselir."

魂の薬は本です。/ "Ruhun ilacı kitaptır."

死後は医者を訪ねないでください。/ "Öldükten sonra doktora gidilmez."

ムール貝は畑では成長しません。/ "Midye tarlada yetişmez."

誠実さは最高の政治です/ "Dürüstlük siyasetin en iyisidir."

教えることは学んでいます/ "Öğretmeyi öğreniyorum."

本は魂の食料です/ "Kitaplar ruh için yemektir."

お金があなたのしもべでなければ、それはあなたの主人です

"Eğer para hizmetçiniz değilse, efendinizdir."

音楽が変わるとダンスも変わります

"Müzik değiştiğinde dans da değişir."

3

ALMANYA

Steter Tropfen höhlt den Stein
"Sürekli damla taşı deler"
Im Becher ersaufen mehr
Leute als im Bach
"Ufak hırsızlar asılır, büyük hırsızlar
serbest bırakılır"
Arbeit bringt Brot, Faulenzen
Hungersnot "Çalışmak ekmek,
tembellik kıtlık getirir"
Arbeit zieht Arbeit nach sich
"İş, işi çeker"
Auf alten Pfannen lernt man kochen
"Yemek pişirmek eski tavalara ile
öğrenilir." Beiß nicht in die Hand, die
dich füttert

"Seni besleyen eli ısırma"
Besser den Spatz in der Hand, als
die Taube auf dem Dach
Eldeki serçe, damdaki güvercinden
iyidir
Besser einäugig als blind
"Tek gözlü olmak kör olmaktan
iyidir" Geteiltes Leid ist halbes Leid
"Paylaşılan bir acı yarıya iner"
Bäume wachsen nicht in den Himmel
"Ağaçlar gökyüzünde yetişmez"

İSPANYA

4

A caballo regalado, no se le miran los dientes
"Hediye atın dişine bakılmaz"
A la cama no te iras sin saber una cosa mas.
"Yeni bir şey öğrenmeden yatağa gitme"
Bueno y barato, no caben en un zapato
"İyi ve ucuz bir papuca sığmaz"
Cada día un grano pon, y haras un monton
"Damlaya damlaya göl olur"
Cada medalla tiene dos caras.
"Her madalyonun iki yüzü vardır"
Caminito comenzado, es medio andado.

"Başlamak bitirmenin yarısıdır"
Con el metro que midas, te mediran.
"Başkalarını neyle ölçersen seni onla ölçerler"
Cree lo que vieres y no lo que oyeres
"Duyduğuna değil gördüğüne inan"
Cuando Dios cierra una puerta, abre una
ventana
"Bir kapıyı kapatan Allah diğeri açar"
Cuando el dinero habla, todos callan "Paranın
açamayacağı kapı yoktur"

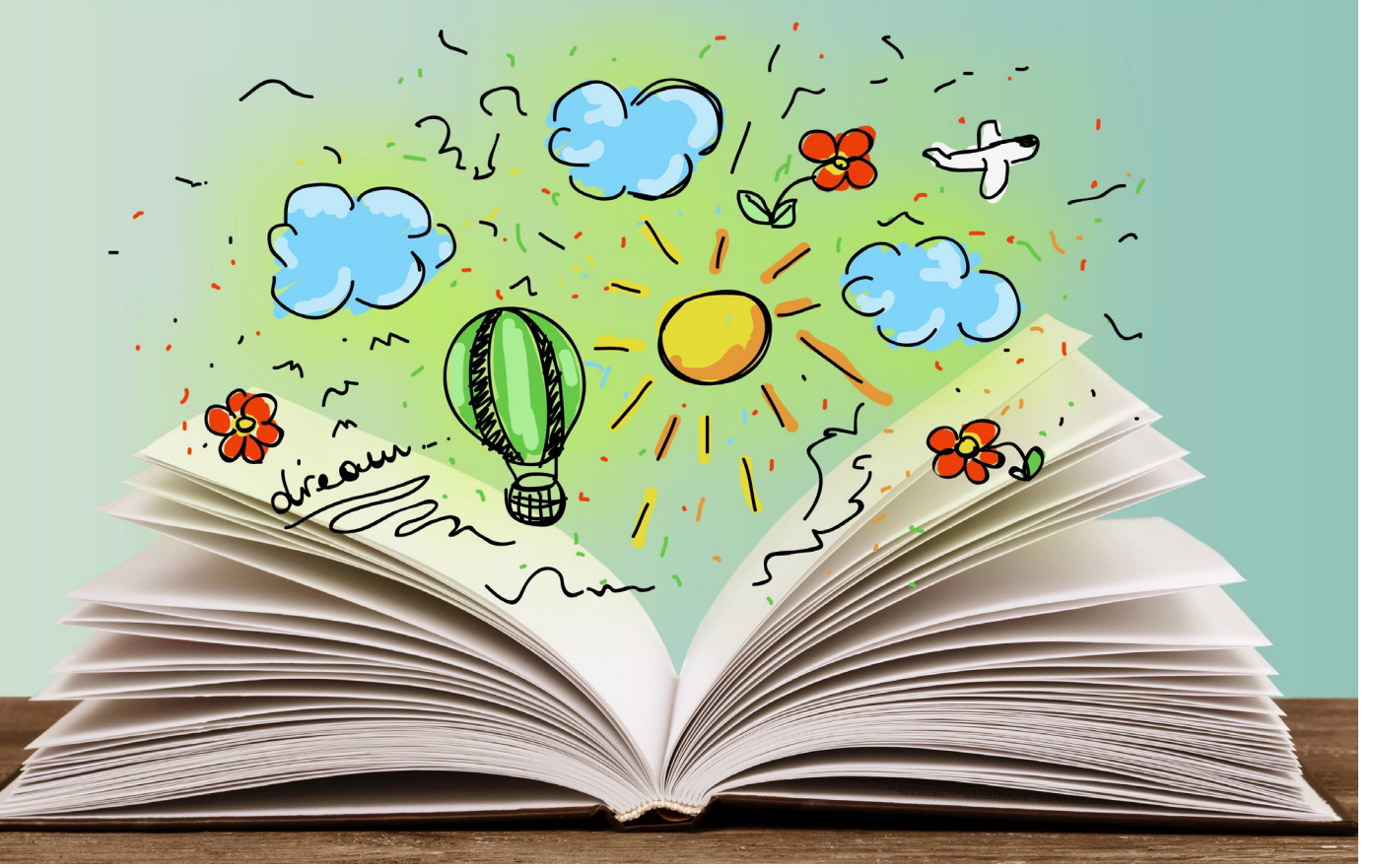

5

ÇİN

永不言败 / "Asla ölümden bahsetme".
不经历风雨, 怎么见彩虹 / "Sorun yaşamadan gökkuşağını göremezsin."
亡羊补牢, 为时未晚 / "Ne öğrenmek için, ne de geri dönmek için çok geç."
没有不长草的园子 / "Tohum olmadan bahçe olmaz."
世上没有万事通。 / "Dünyada her şeyi yapabilen biri yoktur."
没有生而知之者 / "Kimse zeki ya da her şeyi bilerek doğmaz."
人心不足蛇吞象 / "Kimse hoşnut değildir."
昨日不会重现 / "Kimse dünü geri getiremez."
没有付出就没有收获 / "Acı olmadan kazanç olmaz."
没有不刺的玫瑰 / "Dikensiz gül olmaz"

KİTABIN HAYATIMIZA ETKİSİ

“Kitap okumanın zevkini, kitap sizinle konuşmaya başladığında anlarsınız.”

Ben bu sözü çok severim. İlk duyduğum zaman çok doğru bir söz olduğunu düşünmüştüm. Etkilenmişim de. Bence kitap okumak bir film izlemekten daha eğlenceli. Aynı zamanda daha faydalıdır. Çünkü kitap okurken kitabın içindeki kahramanlardan biri de siz oluyorsunuz. Ve yazılanları kafanızda şekillendiriyor, resimleştiriyorsunuz. Hikâye kitapları, özellikle de yazarın konuşuyormuşçasına yazdığı eserler, maceradan maceraya koşturan türler okumayı öğrendiğim zamandan beri vazgeçilmezim olmuştur. Böyle kitaplardan kafamı kaldırdığım an, sanki biraz önce başka bir dünyada yaşıyordum ve heyecanlı şeyler yapıyordum da okumayı bitirince tekrar gerçek dünyaya dönüp uzun zamandır evde değilmişim gibi oluyor. Uzun bir süre kitabın etkisinde kalıyorum. Saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. Eğer kitap okumaktan hoşlanmıyorsanız ilgiğinizi çeken ve çok kalın olmayan kitapları

okumaya başlamalısınız. Çünkü kitap uzun süre bitmeyince sıkılıyorsunuz ve okuyamıyorum, bitiremiyorum hissi oluşuyor. Bu da bizleri kitap okumaktan alıkoyuyor.

Aslında kitap okumaktan daha önemli bir konu var: Doğru kitabı okumak. Kitaplar bizim en iyi arkadaşımız olmalıdır. Peki, bir arkadaşta olması gereken özellikler nelerdir? Dürüst, güvenilir, yardımsever... En önemlisi de bizi doğru yola yönlendirmesidir. Hani bir söz var ya “Arkadaş rezil de yapar, vezir de yapar.” İşte biz, bizi vezir yapacak kitaplar okumalıyız. Bilgilendiren, içerisinde yanlış örnek bulunmayan kitaplar. Kitaplar yanlış ve doğruyu ayırt ettirebilmelidir. Gerçekleri anlamamızı sağlamalıdır.

Çok kitap okuyan bir kişi daha rahat anlar, akıcı konuşur. Kendini güzel ifade eder. Çocuklar, yani kitap okuyan çocuklar derslerinde daha başarılıdır. Soruları daha hızlı

okur bunun yanı sıra daha çabuk anlarlar. Hafızası kuvvetli olur. Kısacası kitap okumanın hayatımıza her an faydası vardır. Her alanda, her yaşta. Kitap okumanın yaşı ya da cinsiyeti yoktur. Muhakkak her insana hitap eden bir kitap bulunur. Elbette vardır. Ve kitap okumayı sevmemek diye bir şey yoktur bence. Sadece doğru kitaplara yönelmeli ve birazcık da zaman ayırmalıyız.

Bu okuma işini işte ayda bir ya da iki haftada bir filan değil de her gün yaparsak bizim için daha faydalı olacaktır. Lütfen kitaplarımıza zaman ayırıp onları mutlu edelim. Sonra bize darılmasınlar :)

Enise Ferhan POLAT
7/A

BİR DAHA DÖNEMEYİZ

Evet, ikinci bölüm Beni ve onları tanıyorsunuz (Anlatıcılar: Milka, Sirani ve Anka)

Tekrardan merhaba! Yine ben (anlatıcı). Önceki bölümde nerde kalmıştık... Tamam, hatırladım! Sirani ve Milka, Anka'nın yolladığı mektubu bulmuşlardı. Bu mektubun içinde şunlar yazıyordu. "Sirani ve Milka, Ben sizi çok sevdim ama bunu söylemeye utanıyorum. Eğer isterseniz benim şahane, mükemmel, çok güzel evime gelebilirsiniz." Milka da Anka'yı çok sevmiştir. Bu mektuba çok mutlu oldu ve hemen çadırını toplamaya koyuldu. Ama Sirani onunla aynı fikirde değildi. "Hey! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Milka'ya. Toparlanıyorum işte! diye cevap verdi Milka. Ben sana gideceğiz dedim mi?" diye sordu Sirani. Milka üzülerek, gitmeyecek miyiz?" dedi. Sirani hayır, şeklinde başını salladı. Milka çok üzgündü çünkü Anka'yı çok sevmiştir. Sirani'yi ikna etmek için ne yapabileceğini düşünüyordu. Anka'yla çok eğleneneğine emindi. Onu görünce içine huzur ve enerji doluyordu. Sirani acıkmaya başlamıştı, Milka'ya "acıktın mı?" diye sordu. Milka çok acıkmıştı ama hiçbir şey söylemedi. Çünkü Sirani'yi Anka'nın evine götürmek için ikna etmeliydi. Sirani, Milka'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama Sirani başkasının evinde kalamazdı. Bu onun hoşuna gitmiyordu ve rahatsız oluyordu. Sirani, Milka kadar sıcakkanlı

değildi. Milka dışında kimseyle konuşmazdı. Şehirden ormana zaten bu yüzden gelmişti (kimseyle konuşmamak için), şimdi niye bir başkasının evine gideceklerdi? Sirani bunları düşünürken Anka yanlarına gelmişti. Kahvaltıyı benim evimde yapmaya ne dersiniz? Orada çok yemek var, dedi Anka. Milka "lütfen" diye bağırmaya başlamıştı. Sirani, sadece kahvaltı için dedi bıkın bir sesle.

Kısa süre sonra Anka'nın evine varmışlardı. Bu ev gerçekte mükemmeldi. Sirani'nin bile ağzı açık kalmıştı. Bu evi merak ettiyseniz hayalinizdeki evi düşünün çünkü herkesin "mükemmel" anlayışı farklıdır. İşte bu ev tıpkı senin hayalindeki ev kadar güzeldi. Evin içine girdiler, içi de dışı kadar güzel ve genişti. Anka kızlara güzel bir sofrayı hazırlamıştı ama Milka evi incelemekten görmemiştir. Sirani ise evi çok beğenmişti ama Milka'ya ümit vermemek için sadece susup izliyordu. Ev ne kadar güzel olsa da başkasının evinde kalamazdı. Milka kuzenin ikna olduğunu düşünüyordu. Ancak kaçırdığı bir şey vardı...

Melike GÜVEN
6/A

İLGİNÇ BİLGİLER

- Ortalama bir insan, ömrü boyunca dünyanın çevresini yaklaşık üç defa dolaşacak kadar yürür.

- Saatin icadından önce, belirli bir süre boyunca yanmaya ayarlanan mum saatleri vardı. Hatırlatıcı veya alarm kurmak istediğinizde, istediğiniz zamana denk gelecek şekilde muma bir çivi tutturuyorsunuz ve mum o seviyeye kadar eridiğinde, bunlar metal mumluğun üzerine düşüp ses çıkararak sizi uyarıyordu.

- Burun ve kulaklarımız hayatımız boyunca büyümeye devam ederken gözlerimiz hiç büyümmez.

- Hiçbir kâğıt parçası 7 defadan fazla ikiye katlanamaz!

- Evinizdeki toz parçacıklarının büyük çoğunluğu ölmüş deri dokusudur.

- Dünyanın en hızlı uzayan bitkisi bambu, bir günde 90 cm kadar uzuyor.

- Eğer ağızımıza attığımız bir şeye tükürüğümüz değmese onun tadını anlayamayız.

Nihan Zeynep KILIÇ
6/B

UZAKTAN EĞİTİM

Ah! Uzaktan eğitim,
Milleti bitirdin,
Ne yaptın böyle bize?
Ah! Uzaktan eğitim,

Eh, işte konuları anlıyoruz.
Kapattın biz çocukları eve
Ah! Uzaktan eğitim,

Sınav günü gelir çatar.
Herkes de bir telaş var.
Bir bakarsın haberlere,
Sınav iptal...
Ah! Uzaktan eğitim,

Sevinsek mi, üzülsek mi?
Belirsiz duygular...
Milleti bitirdin.
Ah! Uzaktan eğitim.

Yağmur **YILMAZ 5/A**

TE KER LE ME LER

TAKA TUKA

Al şu takatukaları takatukacıya götür.
Takatukacı takatukaları takatukalamazsa.
Takatukaları takatukalatmadan geri getir.

HAKKI

Hakkı Hakkı'nın hakkını yemiş.
Hakkı Hakkı'dan hakkını istemiş.
Hakkı Hakkı'ya hakkını vermeyince .
Hakkı da Hakkı'nın hakkından gelmiş.

BADEM

Adem madene gitmiş.
Adem madende badem yemiş.
Madem Adem madende badem yemiş.
Niye bize getirmemiş.

HACI DEDE

Kuzu kuzu me.
Bin tepeme.
Haydi gidelim hacı dedeme.
Hacı dedem hasta.
Çorbası tasta.

Ahmet Berat TAŞKIN / Derleyen
6/D

PAYLAŞAN KASABA

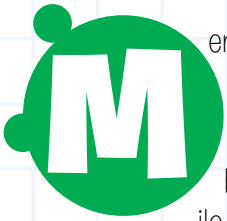
Bir varmış bir yokmuş...
Güzel bir diyar varmış...
Herkes paylaşır, neşe içinde yaşamış.
Fakat bir gün kasabaya beklenmedik biri gelmiş.
Küçük bir çekirge, kaç kişinin hayatını kökten değiştirmiş...
Anlattıkça anlatmış şehrini ve sahip olduklarını.
Orada kimse paylaşmazmış, kendinde olanları...
Herkesin daha çok şeye sahip olduğunu anlatmış.
"Paylaşmayın siz de, zengin olursunuz hem de!"
Kasabalılar düşünmüş. Çiçek şöyle demiş:
"Bol bol polenin var... Hepsini arılara veriyorum. Oysa vermesem, ne zengin olurum."
Arı şöyle demiş : "Polen polen bal yaparız, insanlara dağıtırız.
Oysa dağıtmasak, ne çok verim alırız."
Bir papatya dışında, herkes ona hak vermiş. Papatya konuşsa da, kendini dinletememiş.
Kalkmışlar, dağılmışlar. Paylaşmayı durdurmuşlar.
Bir tek papatya durdurmamış, arılara polen vermiş. Arılar yaptıklarını kimselere vermemiş.
Normalde arılar polenin bir kısmını çimenlere dağıtırmış ve yeni çiçekler açarmış
O yıl kasabada kuraklık başlamış...
Çiçekler açmamakla kalmayıp, solmuşlar bir bir...
Herkesin bir numaralı suçlusu çekirgeymiş...
Fakat o günden sonra çekirge bir daha görülmemiş...
Solmayan tek çiçek güzel yürekli papatyaymış...
Arılar harekete geçmiş.
Papatyanın polenlerini çimenlere dağıtmış.
Çiçekler yeniden "hayata merhaba" demiş.
Kasabada sonsuza dek mutluluk hüküm sürmüştü...

Zeynep Rana ÖZDEMİR
5/A

GAZİ CAFER

Merhaba, ben gazeteci Mahmut.

Bildiğiniz üzere kısa bir süre önce Türkiye ile Sırbistan arasında bir savaş bitti. Şimdi savaş gazetesi Cafer ile röportaj yapmak için hastaneye geldik.

Mahmut: Cafer Bey savaş nasıldı?

Cafer: Kolaydı.

Mahmut: Nasıl! Hiç zorlanmadınız mı?

Cafer: Hayır, savaş çok kolaydı? (İçeri Doktor Necmi girer)

Necmi: Sayın Gazeteci Mahmut, Gazi Cafer için mi gelmişsiniz?

Mahmut: Evet.

Necmi: Mahmut Bey benimle bir gelir misiniz? der ve odadan çıkarlar.

Necmi: Gazi Cafer savaş sırasında 5. kattan kafa üstü düştü. O yüzden hafıza kaybı ve ağır şizofrenlik başladı, lütfen savaşla alakalı bir şey sormayın. Mahmut yine de gazetesi için Cafer'in yanına gitti.

Mahmut: Savaşla alakalı bir anınızı anlatabilir misiniz?

Cafer: Benim ordudaki görevim casusluk, ben de görevim üzere düşmanın inine sızdım. Düşman ininde gördüklerime inanamadım! Robot zırhlar, ölümcül lazer silahları, ışınlanma kabinleri, uzaylılar ile beyin değiştirme yerleri gördüm.

Bende oradan bir bomba çaldım ve inin güç çekirdeğine yerleştirdim. Bombanın patlamasına 5 saniye kala 31.kattan aşağı atladım ve buradayım. Cafer bunları anlattıktan sonra "HAYIR" diye bağırır. "Ben savaşta gizli şeyleri nasıl bir uzaylıya anlattım" der ve camdan atlar.

“Düşman ininde gördüklerime inanamadım!”

Ramazan Sami YALDIZ

7/C

KİTAP BİR İHTİYAÇTIR

Kitap bir ihtiyaçtır
Sevdiğini bulmaktır
Konuşacak bir kişi
Bir arkadaştır

Kitap bir ihtiyaçtır
Hikâyelerdeki kahramanlar
Bizlere yoldaştır
Vollarımızı aydınlatır

Kitap bir ihtiyaçtır
Büyük bir eğlencedir,
Hüzün, neşe, keder
Ve mutluluk kaynağıdır

Ali Emre YETİM
6/B

Kitap bir ihtiyaçtır
İstedğini bulmak
Sevdiğini paylaşmaktır
Kitap bir ihtiyaçtır.

BİLMECE- LER

Ravza Nur YİĞİT
6/B

Çarşıdan aldım kapkara, eve
geldim kırmızı maskara.

(KÖMÜR)

Bir ağacı oymuşlar, içine
sesleri koymuşlar. Yanlış
söyleyince kucağını sıkmışlar.

(SAZ)

Çarşısı yok pazarı yok,
yakınları her yıl gider dua
okumaya.

(MEZARLIK)

Sarıdır sallanır, düşerim diye
korkup durur.

(KAYISI)

Demiri talaştan nasıl ayırırız?

(MIKNATISLA)

GECE ARKADAŞIM

Zeynep Rana ÖZDEMİR 5/A

S

aat çok geç olmuştu. Bir türlü uyuyamamıştım. Yatağımdan usulca kalktım. Mutfağa gittim. Her şey uyuyordu. Ocaklar, çeşme, fırın... Bir tek buzdolabından sesler geliyordu. Heyecanlandım. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

— Sen neden uyumuyorsun? Saat çok geç oldu! Dedim.

Buzdolabının yüzünde anlam verememiş bir ifade vardı. Açıkladım:

“Gece olduğunda sabah okula yetişebilmek için gözlerimizi kapatır, taa sabaha kadar öyle kalırız. Düş falan görürüz. Buzdolabı anladı galiba.

— Fişimizi çekerler, ondan mı bahsediyorsun?

Anlamadım ama sanırım onlar fişlerini çekip uyuyorlar.

— Evet, evet! Ondan, dedim.

— Ben en son mağazada uyudum, harikaydı!

Hiç bir şey yapmıyorsun.

Yemekler bozulacak diye bir derdin de yok!

Oh ne ala memleket!

Hiç düşünmeden; “Bu gece uyuyabilirsin.” dedim.

— Nasıl olacak? Bütün yiyecekler bozulur...

“Bir planım var.” dedim. “Sen hiç merak etme!”

Nasıl sevindi! Mutluluktan planın ne olduğunu bile sormadı. İyi ki de sormadı. Tam olarak bir planım yoktu çünkü.

— Buldum! Bütün bir gün boyunca dışarıda kar yağdı. Eğer bu soğuk havada buz tutmuş karları buzdolabına doldurursam yemekler sabaha dek soğuk kalır. Bu arada buzdolabının fişini de çektim. Lahana gibi kat kat giyinip dışarı çıktım. Eve elimde bir leğen dolusu karla ve buz kalıbına dönmüş bir vücutla döndüm. İşte! Hain uyku o anda geldi. Uykulu uykulu karları doldurdum. Sonra ne mi oldu? Dinlenmek için gözlerimi kapatacaktım ama gözlerim zaten kapalıymış! Açmaya çalıştım, odamdaydım. Her şey rüya mıydı yani? Üstüm açıldığı için bu kadar üşümüşüm demek ki. Tabii ya, hangi buzdolabı uyumak ister ki?

İLK ORUÇ

Yusuf Emre CEYHAN 6/C

Benim adım İbrahim. Ankara'da yaşıyorum ve 9 yaşındayım. Birkaç gün sonra Ramazan ayı gelecek ve ben de ilk orucumu tutacaktım. Çünkü babam yemekten sonra sohbet ederken Ramazan Ayı'nda oruç tutabileceğimi söyledi. Çok heyecanlandım, bu benim ilk orucum olacaktı. Daha önce tekne orucu tutmuştum ama bu Ramazan'da tam gün tutacaktım.

Sahur vakti gelmişti artık. Ben de sahura kalkmak için erkenden yatmıştım. Ancak kalkmam çok vakit aldı sahur vaktinin yarısı 5 dakika daha 5 dakika daha diyerek geçti. Acele ile sofraya oturdum, imsak vaktine çok az kalmıştı hemen yumurtamı, böreğimi yedim ve üç dört bardak su içtim. Uyuklu uyuklu sofradan kalktım babamın namaz kıldığını fark ettim. Daha sabah ezanı okunmamıştı, babamın namazının bitmesini bekledim, namazı bitince sordum: "Baba daha ezan okunmadı, sen ne namazı kıydın?". Babam "Teheccüd namazı" diye yanıt verdi. Ben de ezanın okunmasını bekledim ezan okunduktan sonra namazımı kılip derin bir uykuya daldım.

Sabah zar zor uyandım, yüzümü yıkadım, biraz susamıştım. Mutfağa su içmeye gittim, bardağı aldım suyum doldurdum tam içecektim ki annem geldi ve oruç olduğumu hatırlattı. Şimdiden su içmeye çalıştıysam acaba akşama kadar nasıl dayanacağım dedim içimden. Hava çok sıcaktı. Tabii bu sıcak orucu da zorlaştırıyordu. Ama ben yine de dışarı çıktım, biraz sonra ezan okundu. Herhalde akşam ezan okunuyor dedim ama aslında öğle ezanı okunuyormuş birden hayal kırıklığına uğradım. Sonra top oynamaya gittim 5 dakika koştuymuş koşmadım hemen yorulduğum, eve gittim.

Biraz oturdum, çok sıkıldım, bari ödev yapayım dedim ama ödev de yapamadım. Matematik sorusu çözerken kâğıdın üzerinde uyuyakalmışım, annem beni kaldırdı. "Evde pide yok karşıdaki fırına pide almaya gidebilir misin?" diye sordu. Ben de tamam dedim ve fırının yolunu tuttum. Fırına vardığımda burnuma mis gibi pide kokusu geliyordu. Koku almamak için burnumu tıkadım. Fırının önünde o kadar uzun kuyruk vardı ki en öndeki kişiyi zar zor görüyordum. Yaklaşık yarım saattir oradaydım, sonunda sıra bana gelmişti. Pideyi alıp eve döndüm. Eve döndüğümde iftara 1-2 saat kalmıştı. Annem süre hesaplamamam gerektiğini hesapladığım da zamanın hiç geçmeyeceğini söyledi. Ben de kanepeye biraz uzandım, uyuyakalmışım. Birden ezan sesi ile uyandım. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ezan sesi idi sanki. Sofraya oturdum sonunda annem ve babam da sofraya oturdu.

İlk orucumu hurma ile açtım. Vemekte iken her yemeğin tadı daha başka geliyordu, pilav daha güzel, su daha tatlı geliyordu. Yemekten sonra babamın yanına oturdum. Babam orucumun nasıl geçtiğini sordu. "İyi geçti ama biraz acıktım ve biraz da susadım." diye cevap verdim. Babam bir miktar para uzattı "Orucunu bana satar mısın?" diye sordu. Babama orucu satmak ne demek diye sordum. Babam çocuklar ilk orucunu tuttuklarında eskiden büyükler çocukların oruçlarını satın alırlardı dedi. Tamam, baba ama bu kadar para az olur, ben o kadar açlığa susuzluğa dayandım dedim. Babam güldü ve bana biraz daha para uzattı. Ben ise ilk orucumu tutmanın mutluluğunu yaşıyordum.

Benim
PEYGAMBERİM
Kazım Ümit KILIÇASLAN 6/B

Güzel ahlaklıdır
benim peygamberim
Temizdir, paktır
benim peygamberim
Çocuk sever, yüzü asılmayan
peygamberim

Asla yalan söylemez
benim peygamberim
Güzel ahlaklıdır
benim peygamberim
Gelmiş geçmiş insanların
en hayırlısı
benim peygamberim.

Emre tatil için Antalya'da
bir otele gider.

Resepsiyonda bulunan görevliye:
Emre : Tatil için buradayım, 5
gece kalmak istiyorum ama oda
istemiyorum, der.

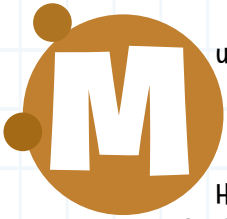
Görevli : Nasıl yani ?

Emre : Nasıl yanisi mi var, ben bir
uyurgezerim. Uzun bir koridorunuz
varsa sabaha kadar gezerim.

Ahmet Çağan KASAP 7/B

Hasbihal

Ferda CEYLAN 6/A

Muhabbet dediğimizde aklımıza ne geliyor? Bir akraba mı, dost mu, yoksa kahve mi? Hepimizin düşüncesi farklı olabilir. Benim

aklıma genellikle aile gelir muhabbet denilince. Muhabbet kelimesi Arapça "sevgi" anlamına gelen "hubb" sözünden gelmektedir. Bu "hubb" sözünden ise "sevilen" anlamında "mahub" kelimesi türemiştir. Muhabbet kelimesini biz sohbet olarak biliyoruz. Zaten bizler sevdiğimiz kişi ile konuşuruz. Örneğin annemiz, dostumuz, akrabalarımız babamız. Velhasıl ailemiz ve yakınlarımız ile sohbet ederiz. Mutlu olduğumuzda mutluluğumuzu onlar ile paylaşır, üzgün olduğumuzda onlarla konuşuruz ki bizim derdimize bir derman bulsunlar ya da eve geldiğimizde o gün olanları, günümüzün nasıl geçtiğini vs. anlatırız yaşamlarımıza onları da ortak etmek için. İnsan sevdiğini yaşamının her anında yanında görmek istemez mi? Osmanlı ceddimizin sevgi, bilgi, şefkat, dostluk ve paylaşım gibi bugün çoğu kavram olarak kalan bir "Muhabbet" geleneği varmış. Eski kahvehaneler (O dönemim isimlendirmesi ile kıraathaneler yani

okuma evleri) bile bu geleneğe hizmet edermiş. Şu şiir meşhurdur:

Gönül ne kahve ister ne kahvehane/ Gönül sohbet ister kahve bahane.

Hem muhabbetin insan ruhunu pişirip olgunlaştırmak hem de sevgi paylaşımıyla yürekleri bütünlemek gibi özellikleri vardır. Osmanlıda çocuklar dokuz on yaşlarındayken "Muhabbet sofrası"na alınır, on dördüne bastıklarında soru sorma hakkı tanınır, on dokuzundan sonra da görüş bildirmelerine müsaade edilirmiş. Çocuklar da aile içinde kendilerini ifade etmeyi bu vesileyle öğrenirmiş. Aile bireyleri birbirlerini bu masada keşfederlermiş. Sonra ne olmuşsa bu muhabbet ipi kopmuş. Artık bütün aile bireylerinin birbirlerini görüp halini hatırını sorduğu yemek sofraları görülmez olmuş eskisi kadar. Biz, zamanımızın büyük bölümünü internet ortamında kullanırken yalnızlaştığımızın ve sevdiğimizimizin ortamından uzaklaştığımızı fark edemez bir hale gelmişiz. Yıllar geçmiş aileler sümsukut, herkes televizyon başında. Bazılarımız odalarımızdan çıkıp bir "Anne, baba nasılsınız? Gününüz nasıl geçti?" gibi sorular sormuyoruz. Ailemize ayırmamız

gereken zamanı başka şeylere hasretmek en azından kul hakkı olmaz mı? Bizlerin bu muhabbet geleneğini ihya etmemiz (yaşatmamız) gerekiyor. En azından bir yarım saat akrabalarımız, arkadaşlarımız ve ailemizle konuşup yeni şeyler öğrenip, aile arası bağlarımızı sıkı tutmalıyız. Bu aralar bizi her yönden etkileyen korona virüsü de hayatımıza işlediği için ne akrabalarımıza ne de arkadaşlarımızın yanına gittik. Peki, biz bu durumda bahane üretmemeli aksine çözüm üretip tanıdıklarımızı zaman zaman aramalıyız. Önemli olan konulardan biri her konuşma muhabbete girer mi? Tabi ki girmez niye dersek çünkü muhabbet içinde sevgi, saygı ve öğretici olan konuşma demektir. Çağımızın büyük bir hastalığı ve yapılması günah olan dedikodu muhabbet değildir o zaman. Kısaca dedikodu boş konuşmadır içinde ne bir bilgi ne de bir sevgi vardır. Sizinle şu hadisi de paylaşarak yazımı sonlandırmak isterim: Peygamber efendimiz (sav) buyurdular ki: "Bir kimse, bir başkasıyla kardeşleştiği zaman ilk iş ismini, babasının ismini ve kimlerden olduğunu sorsun. Çünkü böyle yapmak sevginin artmasına daha uygundur."

ŞEYH EDEBÂLİ'DEN NASİHATLER

Betül **ARIKAN-Derleyen**
Değerler Eğitimi Öğretmeni

Ey Oğul!

Besmelesiz yemek yeme.
Sırrın var ise sakın kimseye söyleme.
Elbisenin söküğünü üstünde dikme.
İyi adını kötüye çıkaracak davranışlarda bulunma.
Kötüyle arkadaş olma, pişman olursun.
Daima ileri hedefin olsun, geriye takılıp kalma.
Harama tevessül etme.
Kimsenin payına, hakkına göz dikme.
Bir şey koymadığın yere el uzatma.

İki kişi konuşurken dinleme.
Ekmek ve tuz hakkını gözet.
Namahreme bakıp ihanet etme.
Davetsiz bir yere gitme.
Gidersen emin olduğun yere, namuslu kimseye git.
Sır sakla.
Her mecliste duyduğun şeyleri/ sözleri aklında tut.
Evden eve söz taşıma.
Kötülemekten, fenalıktan uzak ol.
Ahlaklı ol.
Herkesle iyi geçin.
İnat ve kötü sözlü olma.
Senden büyüklerin önünden gitme.

İhtiyarlara hürmet et.
Daima temiz ol.
Haram ve yasak edilen şeylere yaklaşma.
Beş vakit namaza devam edip iyi hâl ile tanınarak, ilim ve faziletle meşgul ol.
Her zaman geniş kalpli ve hoş meşrep ol.
Beraber olduğun, tanıştığın kişilerden asla bir şey isteme.
Buna riayet etmezsen seni küçük görürler, itibarını kaybedersin.
Rıza lokmasıyla yetin.
Elindeki imkânları israf etme.
Kanaatkâr ol. Çünkü kanaat tükenmez bir hazinedir.

EVET PENCERESİ

Günümüzde “Hayır” demenin önemi sosyal medyada, kişisel gelişim kitaplarında sıkça vurgulanıyor. “Hayır” diyebilmek kişisel alanımızı korumamızı sağlıyor fakat bunu çoğu zaman başaramayabiliyoruz.

Günümüzde “hayır” demenin önemi sosyal medyada, kişisel gelişim kitaplarında sıkça vurgulanıyor. “hayır” diyebilmek kişisel alanımızı korumamızı sağlıyor fakat bunu çoğu zaman başaramayabiliyoruz. Özellikle birbirinin alanına sorgusuzca dahil olunan kültürlerde büyüyen bireylerin yetişkinlik dönemlerinde bu konuda sıkça problem yaşadığını görebiliyoruz.

Benzer durum, çevresi tarafından dışlanmaktan korkan hatta sevmek adına çoğu şeye ‘evet’ diyen bireylerde de gözlemlenebiliyor. Gereken yerde sınır çizmek, birey olduğumuzu karşı tarafa hatırlatmak, kişisel kararlarımızın ve isteklerimizin öncelikli olduğunu vurgulamak ve hayatımızın gidişatını yönetmek konusunda “hayır” demenin önemi inkâr edilemez. Fakat “evet” demenin de “hayır” diyebilmek kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

İstenmeyen durumları, onaylanmayan teklifleri, savunulmayan fikirleri kabul etme mantıksız gibi gelebilir muhakkak fakat burada bahsettiğim; cesaret edemediğimiz, tereddütte kaldığımız, bir türlü fırsat oluşturamadığımız durumlara “evet” diyebilmek. Yeni bir projenin, planın, alışkanlığın, yeni bir hayatın arifesinde sıkça tereddüte düşeriz. Bu işe başlarsak başarılı olup mutlu ve iyi olacağımızdan emin olamayız. Oldukça normal olan bu duygular baskın gelir ve hayatımızda bir kapı daha açılmadan kapanır. Diğer bir ihtimalle ise alışık olduğumuz düzeni terk etmek, yeni zorlu koşullarla karşılaşma ihtimali ve her şeyin daha kötüye gideceği düşüncesi caydırıcı olabilir. Konfor alanımızdan çıkmak istemeyiz ama konfor alanımızın içinde kalmak bizi çürütür. İnsan sınırlarını sürekli aşmak, kendini geliştirmek, daha iyiye daha güzele insan-ı kâmile ulaşmak üzerine yaratılmıştır. Makul şartlarda yaşamaya devam etmek ve bunun getirdiği tekdüzelik bizi geriletir.

“Hayır” diyerek çizdiğimiz çerçeveyi “evet” renkleriyle boyayabilme sanatında usta bir sanatçı olmalıyız. Tüm bunların doğrultusunda hayata dair “evet” deme cesaretimizi arttıran Şems Tebrizi'nin sözü ile cümlelerimi sonlandırıyorum. Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?’

Şems-i Tebrizi

Derleyen: Afra **KAYRAN** / Okul Psikolojik Danışmanı

TEMİZ TABİAT

Merve İPEKSOYLU 6/A

Yeşil hayatımızda ne kadar büyük bir yere sahip. İnsanların, canlıların hatta tüm varlıkların ne kadar da çok ihtiyacı var yeşile. Ama bu zamanlarda doğayı doğru kullanan çok az. Hatta galiba neredeyse hiç yok. Biz neden doğayı doğru kullanamıyoruz? Bunu çoğu kişi sormuyor, sorgulamıyor. Özellikle hayatımızın bu dönemlerinde insanların doğaya, yeşile eskisinden daha da fazla ihtiyacı var. Tabii böyle insanlar hiç mi yok? Bu soru da aklımıza gelmiyor değil. Elbette var. Fakat bu bilinçli insan sayısı yeteri değil. Gelecek nesiller daha rahat etsin diye, "doğamızı koruyalım".

SEVGİ DOLU KALBIN İLE ANNE

Zehra KARAKAYA 7/A

Gözlerin parlıyor bana bakınca

Sevgi dolu kalbin ile anne.

Bir bakışın yetiyor seni
sevmeme

Sevgi dolu kalbin ile anne.

Âh bir gülsen yüzüme

Sevgi dolu kalbin ile anne.

Bir tutsan ellerimi

Sevgi dolu kalbin ile anne.

Evlât sevgisini en iyi sen bilirsin

Sevgi dolu kalbin ile anne.

İlk adımın benim

Sevgi dolu kalbin ile anne.

MEKTUP

Değerli Dostum Deniz,

Uzun yıllar oldu görüşmeyeli. Mahallemizden taşındığınız o günden beri sizinle olan dostluğumuzu, kardeşliğimizi, beraber geçirdiğimizi güzel anları asla unutmadım. İçimde hep sizin gibi bir dostun boşluğunu hissettim. Hiç kimseyle dost olamadım sizinle olduğum kadar. Hatırlarsın babanlar taşınma kararını son anda almışlardı ve o telaşla oturup düzgün bir şekilde konuşma fırsatımız olmamıştı. Taşınacağınız şehri söylemiştin fakat gerisini sen de bilmiyordun. Siz gittikten sonra da bana sizin tam adresini verebilecek biri çıkmadı.

O zaman ikimiz de on bir yaşındaydık. Aradan dokuz yıl geçmiş, dile kolay. Dokuz yılda neler unutulmaz ki fakat ben sizin dostluğunu, sıcaklığını asla unutamadım. Geçen gün bizim mahallenin bakkalı Hamit amca ile babam arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Hamit amca, birkaç gün öncesinde bir taziye için Malatya'ya gelmiş ve orada tesadüfen, sizin babanla karşılaşmışlar. Sonra size misafir olmuş, biliyorsun. Babandan da ev adresinizi almış. Hamit amca tüm bunları babama anlatırken, içimde tarif edemediğim bir heyecan belirdi. Emin olmak için sordum: Mahallemizden uzun zaman önce taşınan Deniz'in babası mı? Evet yanıtını alınca da adresini almakta gecikmedim ve nihayet sana mektup yazmaya karar verdim. Belli olmaz, belki bir gün yolum sizin oralara düşer. Büyüdük fakat inan çocukluğumuzu sizinle tekrar yâd etmek isterim. Mahalledeki birçok arkadaşın sana mektup yazacağımdan haberi var. Hepsinin tek tek selamı var. Kimse seni unutmuş değil. İnaniyorum ki sen de bizi unutmuş değilsindir. Yazacaklarım şimdilik bu kadar. Mektubunu dört gözle bekleyeceğim. Umarım en kısa zamanda yüz yüze görüşme fırsatımız da olur. Allah'a emanet ol.

Fatmanur ÇELİK
8-A

ADADAKİ TAVŞAN

Merhaba, ben Nil... İki ay önce hayatımdaki en güzel anıyı anlatacağım size:

Okulun son günüydü. Eve girdince anneme babama karnemi gösterdim. Ortalamam 100'dü. Babam "aferin kızıma" dedi. Bana bir sürprizleri vardı... Turistik bir ada da yaz tatiliyle ödüllendirilmiştim.

Bir kaç gün sonra yola çıktık. Uçağa binmeyi hep çok sevmişimdir. Keyifli bir uçuşun ardından hemen otelimize yerleştik. Tam dinlenmek için uzanmıştım ki dışarıdan bir ses geldi, o da ne? Bu bir maymundu. Çok şirin gözüküyordu. Beni bir ağaç eve götürdü. Ağaç evin içinde kaplumbağa ve leylek vardı. Hepsiyile tanışıp arkadaş oldum. Burada bir tavşan varmış çok yaramazmış. Hepsiden yardım istedi. Tavşanın nerede olduğunu sordum. Adanın güneyinde yaşıyormuş. Oraya hepimiz gittik ama annem yemeğe çağırdı. O gece rüyamda o tavşanı yakalayıp yanlışını düzelttiğimi gördüm. Sabah olunca bir çanta hazırladım. İçince havuç, marul ve tavşanın seveceği şeyleri koydum.

Hemen ağaç eve gittim. Bizimkiler buradaydı. Hemen adanın güneye doğru yola çıktık ve rota görünmüştü. Tavşanın yuvasını rahatlıkla görebiliyorduk. İçeri yavaşça eğilip baktık. Tavşan içeride mışıl mışıl uyuyordu. Sonra bir anda ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ama ben tuttum. Hemen sordum "Neden bu kadar mızumsuz?" dedim. Yine kaçmaya çalıştı ama sonra daha fazla kaçamayacağını anladı ve anlatmaya başladı: "Eskiden herkes beni küçük duruma düşürdü. Adaya gelen insanlar bile beni dışlardı. Ben de beni üstün görmeleri için dikkatlerini mızumsuzluk yaparak çekiyorum" dedi. Ben de bu davranışının çok yanlış olduğunu ve insanların böyle davranmaya devam edersen seni hiçbir zaman kabul etmeyeceklerini söyledim. Bunun üzerine pofuduk tavşan hatasını anladı ve yaptıkları için özür diledi.

Adadaki arkadaşlarımı mutlu huzurlu yuvalarında bırakarak adadan ayrıldık...

Ece RÜZGAR
5-A

SEV KENDİNİ

Zeynep Rana **ÖZDEMİR** 5/A

Bir varmış bir yokmuş. Bir evde birkaç diş kırık bir tarak varmış. Bu tarak çok üzgün ve mutsuzmuş. Evdekiler zavallı tarağı ellerine her aldıklarında solgun rengine ve kırık dişine bakınca bırakıyorlarmış. Bir gün tarak uyanınca yanında başka bir tarak görmüş. Yeni tarak da uyanınca ona bakmış.

“Merhaba! Ben Duzi” demiş. Senin adın ne?

Tarak afallamış. “Bilmem, ismim yok!” demiş.

Duzi en az onun şaşırdığı kadar şaşırılmış. Ama bozuntuya vermeden:

“Peki, sana bir isim bulalım mı?” demiş. Tarak istemediğini söylemiş.

Ama aklında kalan bir şey varmış.

“İııııııııı şey, sen neden kendine isim koydun?”

“Neden koymayayım ki?!”

“Haklısın, saçma bir soru oldu. Sen, benden daha değerlisin.

Daha güzelsin”

Duzi onun sorununu anlamış.

“Şey... Kırık dişli dostum! Yoksa sen kendini sevmiyor musun?”

Başını eğerek cevap vermiş tarak: “Bilmiyorum!”

“Galiba soluk rengin ve kırık dişin seni üzüyor. Evdekilerin seni kullanmıyor oluşu da... Ama kendini sevmezsen seni kimse sevmez. İlk önce kendine güven ve kendini olduğun gibi kabullen. Kendinle mutlu olabilirsin. Hem sen böyle olmayı istemedin ya da seçmedin veya çok güzel eşyalar güzel olmak için çaba göstermedi. Fakat kalp öyle değil... İyi niyetli olmayı sen seçtin ve çaba harcadın. Kimse seni sevmezse bu onların sorunu senin değil...”

Bu sözler tarağın kendine güvenmesini sağlamış: En iyi dostu olan Duzi ile kendine uygun bir isim aramaya başlamış.

Doruk **KURTULUŞ** 5/B

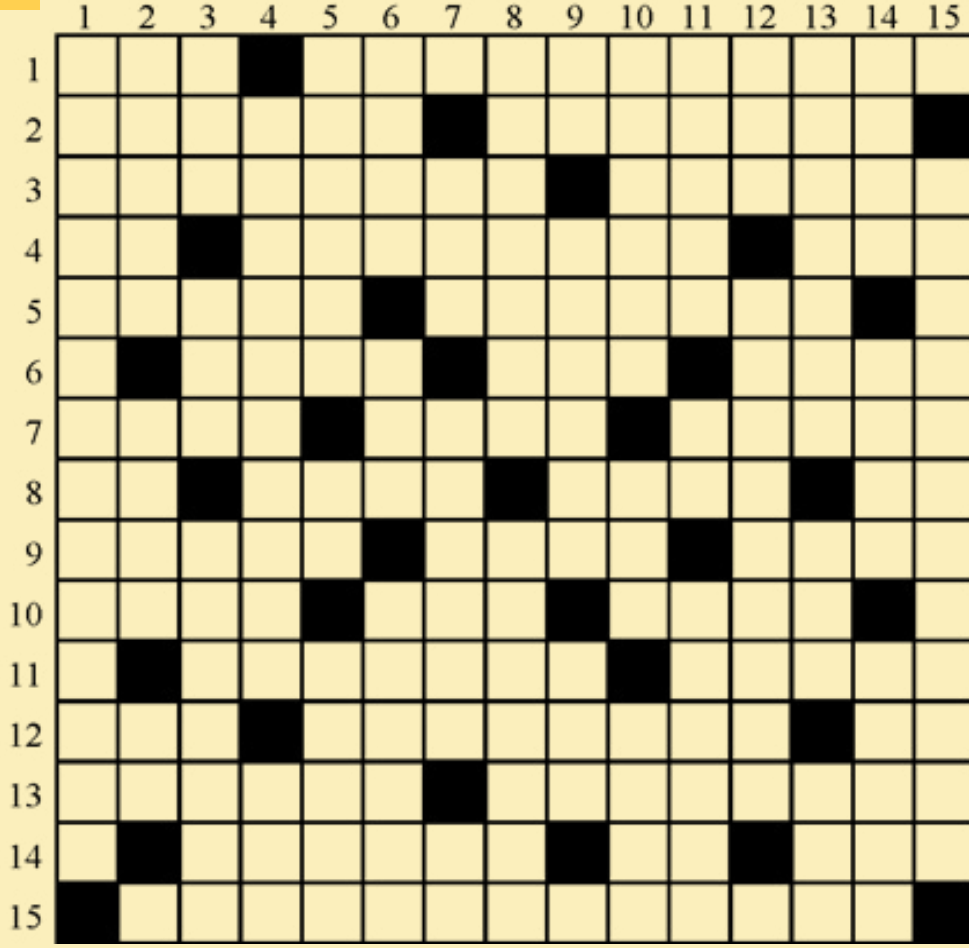
ÇOCUĞUN KABUSU

Bir çocuk sabaha karşı kabusla uyanmış. Kabusun etkisiyle sahile koşmuş. Bir de ne görsün kumsal çöp içinde. Hemen bir çöp poşeti alarak başlamış çöpleri toplamaya. Onu izleyen yaşlı adam yanına gelerek sormuş: Sabahın erken saatinde ne yapıyorsun çocuk? Çocuk cevap vermiş: Çöpleri topluyorum. İnsanların denize attıkları çöpleri deniz bize geri göndermiş, bizden toplamamızı istemiş.

Vaşlı adam şaşırılmış: - Bu kadar çöpü tek başına nasıl toplayacaksın? Boş ver kendini yorma demiş. Çocuk hemen cevap vermiş. Peki ben toplamazsam, sen toplamazsan hepimiz denizi kirletirsek biz nerede yüzeceğiz? Nasıl balık tutup, balık yiyeceğiz? Bizden sonra gelecek nesillere nasıl bir dünya bırakacağız? Ben rüyamda gördüğüm gibi bir dünya bırakmak istemiyorum.

bulmaca

TDK Güzel Türkçe Bulmacası / 29 Kasım 2012

Soldan sağa

1. Dişi çocuk... Yalan söylemek, yalan söyleyerek oyalamak, masal okumak...
2. Sözü edilen yerden... Yakın ve belirli bir yer...
3. Marina işleten kimse... Adanmak işi...
4. Prometyum elementinin simgesi... Gürültü patırtı yapan... Tahta vb. bir şeye vurulduğunda veya silah patlayınca çıkan tok ve sert ses...
5. Mikroskopla yapılan incelemede bazen lamların üstüne kapatılan dört köşe, küçük ve ince cam parçası... Mayın dökmeye yardım eden veya mayın döşeyen kimse...
6. Ölen bir kimsenin gençliğini, güzelliğini, iyiliklerini, değerlerini, arkada bıraktıklarının acılarını, büyük felaketlerin acılı etkilerini dile getiren söz veya okunan ezgi, yazılan yazı, sağı, mersiye... Güzel, zarif, modaaya uygun... Akıllı (eski)... 7. Posta paketi... Kalabalık bir şeyin arkası kesilmeyen bir geliş durumunda olması... İstençli (eski)...
8. Antimon elementinin simgesi... Su samuru... Zengin, varlıklı (eski)... Bir sonuç elde etmek, herhangi bir şey ortaya koymak için güç harcayarak yapılan etkinlik, çalışma...
9. Aralarında birlik olan veya belli bir düzen veya zaman içinde tekrarlanan, ilerleyen, gelişen olay ve hareketler dizisi, vetire, proses... Tarım ürünlerinden alınan onda bir oranındaki vergiler (eski)... Alçak ve altı düz gemi...
10. Ad... Hitit... İçilecek şey (eski)...
11. Neyse... Mercek...
12. Tutam... Aprelemek işi... İplik, sicim, tel vb. ince şeylerden kafes biçiminde yapılmış örgü...
13. İslam diniyle ilgili olan... Verimli...
14. İyilik, kayra, atıfet, ihsan, lütuf (eski)... Kolun bilekten parmak uçlarına kadar olan, tutmaya ve iş yapmaya yarayan bölümü... Yalnız iki geniş yüzü testere ile düzeltilmiş tahta...
15. Tohumlarında iki çenek bulunan kapalı tohumlu bitkiler sınıfı...

Yukarıdan aşağıya

1. Kompleksiz olma durumu...
2. İramak işi... Yüksek ve alçaktan mermi atabilen kısa namlulu top... Osmiyum elementinin simgesi...
3. İnce perde veya örtü... Bir kimsenin, bir tüzel kişinin mülkiyeti altında bulunan, taşınır veya taşınmaz varlıkların bütünü... Rint olma durumu...
4. Dişgeçilemek işi... Ansızın ortaya çıkan...
5. Anlamlı... Genellikle uzun bir nesnenin inceleyerek biten son ve sivri noktası... Dağın veya tepenin herhangi bir yanı...
6. Sese verilen tona göre şaşma, beğenme, acı, üzüntü vb. duygular anlatan söz... Bazı cisimlerin tat alma organı üstünde bıraktığı duyum (eski)... Giresun iline bağlı ilçelerden biri...
7. Soda veya potas katılmış silisli kumun ateşte eritilmesiyle yapılan sert, saydam ve çabuk kırılır cisim... Yanardağ ağzı... Bir yüzeyde boy sayılan iki kenar arasındaki uzaklık, genişlik...
8. Taş durumundaki aşı boyası... Kırılmış, kırık (eski)...
9. Lütseyum elementinin simgesi... Kaçak tütün... Kelimenin sonuna geldiğinde birliktelik, beraberlik, araç, neden veya durum anlatan cümleler yapmaya yarayan bir söz...
10. Hemen o yer, bulunduğu yer... İrandan geçerek Kuzey Hindistan'a yerleşen halk veya bu halktan olan kimse... Gerçekleştirilmesi zamana bağlı istek... 11. Erişkin dişi insan, hatun, hatun kişi, zen... Yaban hayvanlarının kendilerine yuva edindikleri kovuk... Denizli iline bağlı ilçelerden biri...
12. Kuyruk sokumu kemiği, pöç (halk ağzı)... Yatırım ve transfer ödemesi niteliğinde olmayan kamu harcamaları...
13. Bölge... Tanrıtanımaz... Genellikle çocuk oyunlarında baş olan, diğer çocuklara veya gruba karşı cezasını çekmek ve bundan kurtulmak için tek başına bütün sorumluluğu üzerine alan çocuk, oyun ebesi...
14. Akmak işi... Şirnak iline bağlı ilçelerden biri... Oğuz Türklerinin yirmi dört boyundan biri...
15. "Akla uygun değil, doğru değil" anlamında kullanılan bir söz...

süleymaniye
okulları

YAZ

05 TEMMUZ
06 AĞUSTOS

OKULU

GEZİ

PIKNİK

GÖRSEL SANATLAR

ETKİNLİK

İNGİLİZCE

BİLGİSAYAR ATÖLYESİ

ZEKA ATÖLYESİ

İLMİHAL

AHŞAP / EL
SANATLARI

KUR'AN-I KERİM

DEĞERLER EĞİTİMİ

SPOR ATÖLYESİ

TECVİT

DRAMA
ATÖLYESİ

ŞAHSİYET EĞİTİMİ

SİYER-İ NEBİ

0 850 420 19 59
www.suleymaniye.k12.tr

Ovacık

Bağlica

Batıkent

Beypazarı

Kırıkkale

Çocuklarımızın
geleceği için

sağlam
bir temel

Süleymaniye Okulları

www.suleymaniye.k12.tr

suleymaniyeokullari

0 850 420 19 59